

APOSTOLUL

CURIERUL ARHIEPISCOPIEI ORTODOXE ROMÂNE DIN BUCUREȘTI

REDAȚIA:

Arhiepiscopia Bucureștilor

SECȚIA CULTURALĂ

APARE ODATĂ PE LUNĂ

ABONAMENTUL:

Pentru preoți, diaconi și instituții 150 lei pe an;
pentru cântăreți și paracliseri 100 lei.

ADMINISTRAȚIA:

Arhiepiscopia Bucureștilor

SECȚIA ECONOMICĂ

PASTORALĂ DE ANUL NOU

Nicodim

**DIN MILA LUI DUMNEZEU ARHIEPISCOP AL BUCUREȘTILOR, MITROPOLIT AL
UNGRO-VLAHIEI, PATRIARH AL ROMÂNIEI, LOȚIITOR AL CEZARIEI
DIN CAPADOCHIA, PREȘEDINTE AL SFÂNTULUI SINOD**

**Tuturor binecredincioșilor creștini ai Bisericii noastre, har și pace dela Dumnezeu,
Părintele din ceruri, iar dela Noi arhierescă binecuvântare.**

IUBIȚI FII DUHOVNICEȘTI,

*Din firul tors de veșnicie, s'a desprins
întocmai ca un mărgean anul 1939. Ca o
adiere de vânt a trecut în umbră, în ne-
gură, un an.*

*Viața își urmează însă tainic cursul ei,
revărsându-se minunat pe făgașul croit de
Dumnezeu. Firul veacurilor se împletește
și se țese, fără întrerupere. După o noapte
întunecoasă se arată zorile unei zile. După
un an ce s'a smuls în veșnicie, apare un
altul. Fără să vrei, te oprești la această
râscruce de timp, copleșit năvalnic de gân-
duri, sguduit de fiorii clipei.*

*Dorinți ascunse și nepotolite răsar în
inimă, planuri noi de viață se ivesc și se
frământă în mintea oricărui muritor. Fierbe
parcă înlăuntrul ființei omenesti o putere
de viață și de creație. Și este firesc să fie
așa. Pornim cu toții pe o cărare necunos-
cută, pe un drum pe care nimeni nu și-a
încercat pașii niciodată.*

*Se poate ca acest drum să fie scaldat în
lumină, să fie așternut cu verdeață și cu*

*flori. Oricum îl va dărui Bunul Dumnezeu,
anul care vine să fiți pe deplin încredin-
țați că depinde în largă măsură de forma-
rea și buna orânduire duhovnicească a creș-
tinilor, de a-l petrece în lumină, în liniște.
Căci, chiar dacă ar fi un an îmbelșugat,
dacă în inima omului se va lăsa pustiul
desnădejdei, totul va părea plin de ceață,
întunecat. Și iarăși, chiar dacă va fi plin
de încercări și lipsuri, dar dacă înlăuntrul
ființei omenesti există acel duh al stăruin-
ței, al tăriei și eroismului evangelic, totul se
va preface într'o pajiște de verdeață, în far-
mec și în lumină.*

IUBIȚI FII DUHOVNICEȘTI,

*Ceeace se impune astăzi, în aceste clipe
de frământare adâncă în toată lumea și de
oarecare îngrijorare chiar înlăuntrul scum-
pei noastre Țări, nu este altceva decât în-
tronarea aceluia duh de înaltă înțelepciune
și de neînfrânt eroism duhovnicesc. Epoca
nouă de liniște, de siguranță, de muncă și
de cinste, nu se poate întări puternic fără o*

credință înaltă și fără idealul lumii cei de sus.

Idealul pe care-l urmărește scumpa noastră Țară și pe care-l dorește orice bun român, nu este altul în ceasul de față, decât idealul de pace, de liniște; iar ținta tuturor eforturilor nu este alta, decât întărirea și apărarea granițelor Patriei române, care s'a clădit prin jertfa nespus de mare și de măreață a bravilor noștri ostași.

La începutul acestui nou an de viață, se cade să ne preocupe pe toți românii, nu numai socotelile, planurile și gândurile de viitor ale fiecăruia în parte. Pe planul întâiu răsare străluminos preocuparea și idealul măreț al Patriei. După cum toți creștinii sunt datori să se gândească și să se străduiască pentru Patria cea cerească, tot așa suntem datori toți românii laolaltă să întărim și să ne jertfim chiar, pentru Patria noastră cea pământescă, pentru scumpa noastră Țară.

Patria trebuie să devină azi, simbolul rezumativ al tuturor preocupărilor și al tuturor eforturilor. Neamul nostru românesc ca unitate spirituală și Țara privită ca unitate geografică, se împletesc ca într'un buchet și se contopesc împreună minunat, în Patrie. Pentru ca România să ajungă așa cum este azi, o țară mare și puternică, câtă jertfă, câtă încordare și cât sânge n'a cerut din partea atâtor șiruri de generații. Mii și milioane de brațe s'au ridicat ca un zid de oțel pentru apărarea ei și mii și milioane de piepturi dârze au bătut puternic pentru fericirea ei. Nu trebuie uitat trecutul, căci atunci se deșiră lanțul sufletesc al tăriei naționale.

Patria este tot ceea ce este mai scump și mai măreț în aceste clipe de acum. Căci ea este vatra sfântă în care arde fără încetare focul vieții românești. Nădejdea de mâine se sprijină pe disciplina și acțiunea unui patriotism luminat, de azi și de ieri. Să nu fie deci român, care să nu aibă ca un soare nestins acest ideal, al dragostei nețărmurite pentru Țară, Altar și Rege și să nu fie cetățean al acestei îngăduitoare și bune Țări, care să nu-și însușească datoria sinceră de a servi Patria.

Patrimoniul național-românesc, moștenirea aceasta sfântă lăsată nouă celor de azi, de înaintașii noștri, constituie o poruncă și un far de lumină nestinsă pentru toate con-

științele românești. Înțelesul valorilor patriotice-naționale, trebuie adâncit de toți românii. Disciplina gândirii patriotice, generozitatea, complecta dăruire a tot ce ai mai scump, jertfa supremă a vieții, iată câteva tainice porunci ale clipelor de față. Acel popor va rezista și va birui, care prinde sensul înalt al vremurilor prin care trece. Forță, civilizație, progres, tehnică, toate acestea sunt de mare preț; dar dacă lipsește capacitatea de însuflețire și de eroism a sufletului, totul se năruie năpraznic.

Anul nou să nu fie un popas când să ne gândim numai la fericirea și mulțumirea familiilor și a fiecăruia în parte. Ci Anul nou, se cuvine să fie un izvor neseecat de înviore a sufletelor noastre de români, precum și o culme de gândire și simțire românească. După cum pentru sfinți constituie un ideal înalt curăția și seninătatea serafică, tot așa pentru toți fiii acestei țări, să existe și să se cimenteze puternic în inimi, idealul dinamic al entuziasmului patriotic.

În calea creațiilor epocale, stă ca lumina unui răsărit de soare, înaltul spirit de jertfă, de generozitate și de înțelegere al tuturor fiilor unui neam. Încordări de vultur se cer popoarelor spre a cuceri cerul gloriei durabile. Iată pentru ce, Noi, Părintele duhovnicesc al fiilor Neamului românesc, Ne facem cea mai plăcută și cea mai sfântă datorie, ca odată cu ivirea zorilor anului 1940, să înălțăm călduroase rugăciuni pentru izbânda și fericirea Țării în veci nebiruită și să vă aducem aminte tuturor, porunca ceasului de față: întărirea credinței în Dumnezeu, luminarea sufletului prin Hristos și sfânta Sa Evanghelie, unirea tuturor pentru apărarea Patriei și jertfă totală pentru idealul suprem al românilor.

Îndemnăm din toată inima Noastră de Păstor duhovnicesc al Bisericii române dreptmăritoare și din tot sufletul Nostru de român, pe toți fiii acestei Țări, să prindă datoria eroică a clipei de față.

Acum este timpul să se dovedească prin faptă, patriotismul și eroismul sincer. Într'o încordare supremă și mic și mare, și bogat și sărac, și învățat și neînvățat, meșteșugar sau gospodăru, să-și facă datoria așa cum cere Țara și împrejurările: unii cu brațul oțelit, altul cu devotament neclintit la hotare, altul cu jertfa pungii sale, a averii

PREOȚIMEA DIN CAPITALĂ

A SĂRBĂTORIT PE INALT PREA SFINȚITUL PATRIARH NICODIM, CU PRILEJUL ANULUI NOU.

Intr'o atmosferă de înaltă duhovnicie, în dimineața zilei de 2 Ianuarie cor., preoțimea din Capitală a sărbătorit pe Marele ei Ierarh. In număr foarte mare, preoții s'au prezentat la palatul patriarhicesc, unde au omagiat și au făcut respectuoase urări Prea Fericitului Stăpân.

Niciodată poate preoții nu au venit cu atâta dragoste și cu atâta bucurie duhovnicească, ca în acest an, să se plece cucernic înaltei personalități duhovnicești a strălucitului lor Arhipăstor. A fost cu adevărat o sărbătoare plină de lumină, învăluită de pace și dragoste evanghelică în care fiii duhovnicești au încercat negrăita bucurie de a se apropia de inima caldă și de sufletul mare al Părintelui bun, blând și înțeleghător.

N'a fost o manifestare protocolară, de formă, rece; ci un elan, o izbucnire de sfântă bucurie, de sinceră devoțiune și dragoste față de Părintele cel prea încuviințat al Stăpânirii bisericești.

In sala cea mare a Palatului, Prea Fericitul Patriarh, înconjurat de Prea Sfințiii Arhierei-Vicari și de administrația bisericească, a primit urări de îndelungă zilire și omagii de admirație și devoțiune.

Cu acest măreț prilej s'au rostit cuvântări, după cum urmează:

P. C. Sa Părintele Consilier Const. Moldovanu din partea Consiliului Eparhial, care a spus:

*Inalt Prea Sfințite și
Prea Fericite Stăpâne,*

Consiliul Eparhial al Sft. Arhiepiscopii a Bucureștilor, prin glasul smereniei mele, cu profund respect, prezintă I. P. Sf. Voastre, cu prilejul Anului Nou în care am intrat, respectuoase felicitări adânc simțite, exprimându-vă cele mai înalte sentimente de devotament, iubire și recunoștință pentru tot ce ați înfăptuit în șirul anilor luminoși ai I. P. Sf. Voastre, pentru slava Sfintei noastre Biserici ort. române.

Aceste înfăptuiri nu le apreciez eu, mai micul între slujitorii Bisericii noastre, ci le-au apreciat marii demnitari ai Bisericii și ai Statului, precum și figuri alese de intelectuali recunoscuți și dincolo de hotarele țării noastre, reprezentanții

celor 17 Eparhii din cuprinsul Sf. Patriarhii, cari în calitate de membri ai Congresului Național Bisericesc, alcătuiind floarea românismului etnic și etic, au ales cu unanimă însuflețire, din ținutul Neamțului, leagăn de mari înfăptuitori, pe I. P. Sf. Voastră, de Arhiepiscop al Bucureștilor, Mitropolit al Ungro-Vlahiei, și al doilea Patriarh al României, figură de covârșitor prestigiu și tărie de afirmare ortodoxă, mare cărturar, neobosit chivernisitor al destinului Bisericii și strălucit conducător spiritual ai ei.

Noi, Consiliul Arhiepiscopesc, ne bucurăm și ne simțim prea măguliți, că înaltele demnități pe cari le dețineți, nu Vă împiedică pentru ca în calitate de Arhiepiscop al Bucureștilor, să lucrați personal cu noi, și să rezolvați toate actele, ceea ce constituie pentru noi fericita ocazie de-a putea arăta mai îndeaproape și să Vă înfățișăm tot interesul, toată dragostea, toată munca noastră dreaptă și cinstită pe care o depunem pentru bunul mers și prestigiul Sf. noastre Arhiepiscopii, și de-a primi în acelaș timp dela Prea Fericirea Voastră, îndrumările luminoase și atât de necesare, pentru conducerea chestiunilor religioase, culturale, fundamentale și epitropești, ale acestei înalte Instituțiuni.

Din adâncul sufletului, rog pe Bunul și Atotputernicul Dumnezeu, ca să Vă dăruiască viață lungă și deplină sănătate, ca să puteți desăvârși în întreaga turmă cuvântătoare, poruncile Bisericii noastre strămoșești, și să fiți un biruitor pacinic întru spiritualizarea isvorâtă din învățătura Mântuitorului nostru Iisus Hristos, lăsată nouă moștenire și poruncă prin sfinții Săi Apostoli.

Cu această fericită ocaziune, mai ținem să Vă rugăm prea respectuos, ca în înalta calitate de Patriarh al României, în pragul anului greu care se începe, cu sufletul curat care Vă caracterizează, să Vă rugați și pentru pacea a toată lumea, și a țării noastre mult iubite, pentru fiii noștri aflați acum concentrați ca straje la hotarele țării, mai ales că Neamul nostru trăește în cea mai strictă neutralitate, nu vrea dela nimeni nimic, dar vrea să trăiască în pace și în libertate pe pământul strămoșesc hotărnicit pentru vecie, prin marea bunătate a lui Dumne-

zeu, în granițele lui firești de astăzi, ca o răsplată a sângelui vărsat de atâția viteji pentru întregirea Neamului nostru.

Dumnezeu să Vă țină în pace, întreg, cinstit, sănătos, îndelung înzilit, drept îndreptând Cuvântul adevărului dumnezeesc.

Intru mulți ani Inalt Prea Sfințite și Prea Fericite Stăpâne,

anul nou și urări de bine și de sănătate. Să Vă dea Dumnezeu ani mulți, ca să păstoriți cu bunătațe și cu înțelepciune Eparhia.

Acum, Vă rog să-mi dați voe să ies din făgașul obișnuit al cuvântărilor omagiale și să părăsesc formula tipică a laudelor.

Că sunteți mare cărturar bisericesc, — cum s'a spus — se cunoaște din scrierile I. P. S.

Înalt Prea Sfințitul Patriarh Nicodim.

Din partea preoțimii din Arhiepiscopia Bucureștilor, a vorbit P. C. Sa Părintele Profesor Victor Popescu, dela Biserica Udricani, care a spus:

Inalt Prea Sfințite.

In numele preoțimei din Arhiepiscopia Bucureștilor, Vă prezint călduros felicitări pentru

Voastre; că sunteți voinic și sănătos, se vede; că sunteți înțelept cărmuitor, se înțelege din chibzuitele acte de administrație pe care le faceți.

Nu e nevoe, deci, să mai stărui asupra acestor calități. Vreau să arăt, însă, fraților preoți, alte trăsături caracteristice ale I. P. S. Voastre, de ordin mai discret, și pe care, deocamdată le știu

numai eu, care Vă cunosc de peste 30 de ani, și care am trăit mângâietoare zile de preoție sub comanda I. P. S. Voastre.

Desigur, nimeni nu poate tăgădui, fără păcat, valoarea și necesitatea stringentă a culturii pentru Biserică; dar, din mila lui Dumnezeu, de bine, de rău, tot se mai găesc și în Ierarhia conducătoare, și în preoțime, personalități culturale remarcabile. Nu aci, este, deci, lipsa care ne doare, care ne paralizează activitatea și face ca munca noastră a tuturor să se risipească fără rezultatele dorite. Nenorocirea noastră stă în altă parte; clerul nostru n'a ajuns să fie un organism ale cărui membre să lucreze armonic și convergent; îi lipsește cea solidaritate organică, pe baza căreia, orice atingere adusă într'un punct, să se repercuteze fulgerător în tot organismul punându-l în stare de alarmă; el prezintă un fenomen straniu: treptele lui, deși au aceeași obârșie, aceeași misiune și aceeași rațiune de existență se găesc de cele mai multe ori în antagonism.

Din această mizerie sufletească trebuie să ne smulgem cu orice preț.

Se pune, prin urmare, problema oragnizării clerului, problema care se înfățișază, de obicei, tot așa de complicată ca și chestiunea programelor de activitate.

Câtă energie n'au absorbit și câtă trudă n'au procurat aceste două probleme!

Dar complicația lor este numai un efect al necunoașterii noastre. Cu cât cunoaștem mai puțin lucrurile, cu atât le vedem și le construim mai complicate. Așa e în domeniul fizic, așa e și 'n domeniul sufletesc.

În fond, problemele noastre sunt foarte simple.

Am luat cunoștință cu mare satisfacție personală și cu legiuită mândrie de tagmă, fraților, de discursul original pronunțat de I. P. S. Nicodim la investitură. Vorbind de programul de activitate ce-și propunea să desfășoare ca Patriarh, I. P. S. Sa a simplificat într'un mod uimitor complicata problemă, spunând: «N'avem alt program, de cât cel pe care ni l-a trasat Mântuitorul».

Tot așa de simplă se prezintă și problema organizării clerului. Principiul care stă la baza acestei organizări și care, fiindcă e de esență divină, conține într'însul și mijloacele și scopul ei, este unul singur: *iubirea*. În evoluția acestui principiu, sunt patru momente consecutive: iubirea între chiriarh și preoțime; iubirea preoți-

lor între ei; iubirea între preoțime și enoriași; iubirea enoriașilor între ei.

Când vom fi reușit să realizăm aceste patru momente, misiunea noastră va fi fost în întregime îndeplinită.

Din nefericire, până acum, noi n'am izbutit să realizăm nici măcar primul punct!

Am însă nădejdea că după o noapte atât de lungă, pentru clerul nostru se ivesc zorile unei zile pe care aș dori-o nesfârșită.

Această nădejde s'a înfiripat în sufletul meu, în ziua în care I. P. S. Nicodim a devenit Patriarhul nostru. Căci I. P. S. Sa iubește preoțimea. Este, dintre Ierarhii pe care i-am cunoscut, cel care iubește mai mult și mai cu sinceritate pe subalternii săi și e gata să-i apere, de câte ori sunt năpăstuiți. Atât de mult are în sânge această pornire, încât, vrăjmașii Bisericii l-ar putea învinui de sectarism.

Vă voi cita două întâmplări din trecut, foarte elocvente.

Pe când eram student, mă găseam odată la un preot într'un sat din județul Iași. Într'o noapte, pe la miezul nopții, vine la preot un călăreț trimis de boerul regiunii, cu ordin strict ca preotul să se ducă imediat «la curte», că boerul are petrecere și vrea să boteze un copil al unei servitoare.

«Curtea» era ca la vre-o 6 kilometri depărtare; afară, era întunec ec greu și ploua, iar preotul n'avea mijloace de transport.

Pus în greu impas, preotul a venit să mă întrebe ce să facă. L-am sfătuit să dea răspuns boerului, că-l roagă să-i trimită o căruță; iar dacă nu voește, și copilul e cumva bolnav, el poate fi botezat de ori ce creștin, rămânând ca preotul să-i completeze rânduiala botezului la timp.

Călărețul s'a dus. La auzul răspunsului, boerul, cuprins de furie, a proferat la adresa preotului tot felul de insulte și amenințări. A doua zi, a spart lacătul dela poarta cimitirului bisericii, a stricat porțile și a clădit peste morminte câteva căpiți de fân de pe moșia sa.

Auzind acestea, preotul s'a înfricoșat tare. Atunci am plecat eu la Iași, unde am povestit întâmplarea I. P. S. Nicodim, pe atunci Vicar al Mitropoliei. I. P. S. Sa a dispus imediat închiderea bisericii, cu mențiunea că n'o va redeschide decât atunci când boerul va reintra în ordine, scoțând fânul din cimitirul bisericii, reparând porțile și cumpărând lacăt nou în locul celui stricat.

În prima Duminecă următoare, poporul s'a adunat la biserică pentru slujbă, dar biserica era închisă. Preotul, la ușa bisericii, a comunicat ordinul Mitropoliei. Poporul a prins a se tulbura. Până în Sâmbăta următoare agitația a luat proporții primejdioase pentru existența conacului. Boerul s'a văzut nevoit să se supue, făcând toate reparațiile cerute de ordinul Mitropoliei, explicând oamenilor și preotului că el n'a vrut să supere pe preot și că a crezut că nu aduce nici o vătămare punând fânul în cimitirul bisericii.

Alt caz: într'o capitală de județ din Moldova, un preot nu se bucura de simpatia primarului. Într'o zi Primăria a dăruit gardul care împrejmuia curtea bisericii, lăsând liberă trecere dintr'o stradă în alta. Preotul a raportat la Episcopie. I. P. S. Nicodim, atunci Episcop, a dat o telegramă primului-ministru, comunicând că dacă nu se face imediat, la loc, gardul bisericii, închide toate bisericile din oraș. Primul-ministru a dat ordin telegrafic prefectului. Ordinul a ajuns noaptea. A doua zi, cetățenii care trecuseră noaptea prin «pasajul» din curtea bisericii, n'au mai putut trece înapoi. Primăria realizase această minune de activitate și de tehnică edilitară: într'o jumătate de noapte, construiseră un gard nou și frumos în jurul curții bisericii.

Aș putea să multiplic la nesfârșit cazurile în care Episcopul Nicodim a dovedit caldă și părintească lui oblatitudine pentru subalternii săi preoți. Timpul scurt, de care dispun în cadrul solemnității de astăzi nu-mi îngăduie, însă, aceasta.

Vi le-am citat pe acestea, ca să Vă fac să înțelegeți că iubirea Chiriarhului nostru pentru noi este un fapt cert, una din datele problemei care ne preocupă. Dacă și noi vom fi în stare să-l înconjurăm cu aceeași iubire, primul punct al organizării preoțimii va fi câștigat. Vom avea, astfel, create condițiile de viață și de dezvoltare, adică atmosfera fără care instituția noastră este amenințată să moară prin asfixie. În aceste condiții, celelalte puncte se vor dobândi mult mai ușor, și preoțimea, astăzi forță latentă, va deveni forță activă cea mai de căpetenie, pe care însăși puterea laică să se sprijine pentru rezolvarea celor mai dificile probleme ale Statului.

Vă urez, fraților, să trăiți și să Vă bucurați mulți ani de conducerea părintească a Patriarhului Nicodim.

Din partea preoțimii române ortodoxe, a vorbit P. C. Sa Părintele senator P. Partenie, care a spus:

Inalt Prea Sfințite,

În numele preoțimii române ortodoxe, atât ca Președinte al Asociației generale preoțești și ca Senator, țin să exprim Inalt Prea Sfințitului Patriarh Nicodim cele mai respectuoase simțiminte de supunere, fiiască iubire și devotament, cu prilejul anului nou.

Preoțimea română, după cum s'a bucurat mult și a militat prin Asociația generală a clerului și forurile bisericesti electiv, pentru această ascensiune bine meritată, este gata să facă zid, în jurul Sanctității Sale, pentru orice lucrare isbânditoare, atât în câmpul bisericesc, cât și așezămintele prin care Majestatea Sa Regele îndrumază neamul și mai ales tineretul.

Suntem foarte bucuroși și mândri că în capul Bisericii se găsește un mare cărturar, care a dat la iveală lucrări proprii de valoare și tălmăciri de carte ortodoxă (cităm pe gigantul prelat apusean Farrer, tradus cu limpezime într'un admirabil graiu românesc) și mai ales acel fagure de claritate ce este Noul Testament, tradus de Inalt Prea Sfinția Sa.

Suntem mândri că Șeful Bisericii este nu numai un chivernisitor spiritual și de conducere, — care a trecut prin toată filiera bisericască și este adânc experient, — dar și gospodăresc, rectitorind, precum se știe marea mânăstire a Neamțului, al cărui Stareț a fost și este cu perpetuitate, pentru marile reînnoștrări ce a obținut pentru această mânăstire.

I. P. S. Sa este acum și Stareț de Țară, reînnoștrând Biserica în marea tradiție sprituală a trecutului.

I. P. S. Sa este un mare iubitor al preoțimii, ajutându-i spre a-și valorifica ocrotirile de Stat în congrese pe care le-a prezidat din partea Sfântului Sinod și mai ales în congresul dela Iași.

Când colegul nostru Păr. Al. Nicoreanu (acum învrednicit a fi Referent administrativ la Consiliul Central) ca prezident delegat al preoțimii, la Iași, exprima dorința ca arhipăstoriile noastre să scoabe cât mai des între preoțime (stimulându-o cu încurajare și iubire) și să nu se mai zăbovească în Turnul de fildeș, I. P. S. Sa a răspuns: aceasta o fi fost aiurea, dar nu la Iași.

Suntem recunoscători I. P. S. Sale pentru marea iubire ce o acordă mereu preoțimii, după cum cu pilde din trecut a arătat și colegul Victor Popescu. Pildele prezente de iubire le vedem.

I. P. S. Sa cu astfel de prilejuri, cunoaște cu

proprii ochi preoțimea, fi ascultă personal păsurile, rectifică unele stări ce nu trebuiau permanentizate și primește cadrele conducerii, având grija ca între ele și clerul de enorie să nu fie distanțări, ci o comuniune înțelegătoare.

În aceste simțăminte fiind, urăm I. P. S. Patriarh să trăiască mulți ani, cu aceiași vigoare tinerească pentru binele Bisericii și Patriei române.

Părintele Profesor Marin Ionescu dela Biserica Cuibul cu Barză, a vorbit în numele profesorilor de religie spunând:

Inalt Prea Sfințite Stăpâne,

În numele profesorilor de religie îmi iau permisiunea să Vă prezint omagiul nostru de adânc respect și de nețărmurit devotament, cu prilejul anului nou 1940.

Ceea ce ne îndreptățește la o asemenea spontană și caldă manifestațiune, este atmosfera ce ați întronat în conducerea noastră bisericească.

Noutatea cu care ați pășit în acest post de înaltă și grea răspundere, este trăirea din plin a iubirii, care este cea mai înaltă și cea mai nouă poruncă a Mântuitorului nostru Iisus Hristos:

«Poruncă nouă vă dau vouă, ca să vă iubiți unii pe alții, precum Eu v'am iubit pre voi» (Ioan 13, 34).

Agonista noastră intelectuală eră stearpă atâta vreme cât eră lipsită de o caldă și înțeleaptă autoritate părintească, potrivit cuvintelor slăvitului apostol Pavel: «Ce ați folosi de ați aveă zece mii de dascăli în Hristos și n'ați aveă mai mulți părinți?! (I Corinteni 4, 15).

Acum am dobândit un Părinte bun și înțelept în persoana I. P. S. Voastre. Climatul dragostei părintești și duhovnicești ce ați instaurat în administrația bisericească ne-a învăluit și ne-a chemat pe toți la o intimitate strict familiară, luând și noi pildă dela I. P. Voastră, așa încât îndrăsnim acum să zicem: «N'am umblat noi întru acelaș duh? N'am călcat noi în aceleași urme?» (II Corinteni, 12, 18).

Ați deschis larg ușile Palatului Patriarhal, cum deschisă Vă este inima zi și noapte, așa încât ați îngăduit să circule pe sub ochii I. P. S. Voastre toate valorile din clerul nostru, verificând și selectând personal toate elementele destoinice, chemându-le la o contribuție bogată într'o largă și armonioasă colaborare, printr'o alternanță de rotație bine chibzuită.

Duhul vechii noastre administrațiuni din toate domeniile se încuie în glacialitate biurocratică, strivind nervul iubirei evanghelice. Duhul cel nou întronat în administrația noastră bisericească de către Inalt Prea Sfinția Voastră a surpat zidurile de gheață ce ne despărțiau și ne-a strâns rândurile în vremurile acestea de severă încercare pentru neamul nostru românesc.

Dacă ostașii luptă la hotare umăr lângă umăr, apoi soldații spiritualității noastre se cuvenia să lupte în interiorul patriei, inimă lângă inimă. Această fericită strângere de rânduri ați realizat-o I. P. S. Voastră.

Iată de ce în această zi, mare, privim cu vie admirație și cu neclintită încredere spre chipul aristocratic al I. P. S. Voastre.

Este o aristocrație de sânge, care e într'adevăr prestigioasă. Este o altă aristocrație a banului, care este nizuitoare. Este însăfârșit și o aristocrație intelectuală, care le încoronează și le subsumează pe toate celelalte și care împodobește atât de bogat structura spirituală a I. P. S. Voastre.

Această nobleță sufletească ne îndeamnă să Vă aducem la cunoștință anumite deziderate și constatări ale profesorilor de religie.

Inaltele foruri de conducere ale Statului nostru plămădesc noi modificări ale învățământului nostru public, restrângându-i programele și înoindu-i spiritul și concepția socială.

Cu privire la programa învățământului nostru religios, noi profesorii de religie, nu suntem nici întrebați și nici informați despre schimbările ce se pun la cale. Am dori ca aceste schimbări să nu se resfrângă ca o știrbire a prestigiului dobândit și meritat de obiectul nostru în concertul celorlalte materii de învățământ.

Opiniunile noastre într'o asemenea gingașă problemă trebuiau a fi cunoscute măcar cu drept pur consultativ. Cine va răspunde oare când modificările aduse de oameni ce n'au nici un contact spiritual cu rostul educativ al religiei în liceu, vor atinge în mod grav necesitățile organice ale acestui prețios obiect?!

Ne este dat să vedem în vitrinele librăriilor tomuri voluminoase, tipărite de anumiți ostentori, cari sub pretext de interes științific, debitează atacuri brutale împotriva doctrinei și a cultului nostru creștin, adresându-se cu temeritate chiar Sfântului Sinod cu propuneri ofensatoare pentru ierarhia noastră bisericească.

Intrucât asemenea tipărituri ispitesc în mod

primejdios mințile fragede ale elevilor de liceu, trebuiesc a fi denunțate și înfierate după cuviință de către autoritățile noastre bisericesti cu atât mai mult cu cât asemenea publicațiuni s'au bucurat de neiertata greșală a unor preoți luminați, care le-au prefațat sporindu-le astfel și mai mult creditul lor nemeritat.

Deasemenea constatăm cu durere că alături de asemenea vrăjmași declarați ai doctrinei noastre creștinești, care deslănțuiesc atacuri vijelioase la adresa instituțiunii noastre divine, mai sunt și civili cu intențiuni curate și râvnitori în lucrarea de evanghelizarea masselor, cari comit — fără să vrea — erori grave de doctrină, semănându-le chiar din fața sfintelor Altare, predicându-le în unele biserici, ai căror preoți se sfiesc — poate — pe deoparte să predice dânsii cuvântul Evangheliei, iar pe de alta să corecteze cu iubire frățescă pe conferențiarii angajați să împlinescă lucrul în locul lor.

A nu răspunde celor ce ne atacă, ar însemna să arătăm lumii că atacurile lor sunt juste și chiar necesare clerului prizonier, care din motive profesionale nu se poate lupta cu confuziunile doctrinare și latreutice ale instituției. Aceasta ar fi desigur dezastruos pentru autoritatea sfintelor noastre Biserici. A nu corecta pe bunii noștri prieteni, ori de câteori ne oferă prețiosul lor concurs benevol în predicarea adevărurilor creștine, ar însemna să ne transformăm noi înșine în vrăjmași oțăriți ai divinei noastre misiuni.

În această zi mare, Vă rugăm respectuos și stăruiitor, Înalt Prea Sfințite Stăpâne, să interveniți pe lângă Onoratul Minister al Educațiunii Naționale să dispună o consultare cât mai largă cu privire la chestiunile de învățământ religios și să delegați chiar un profesor de religie, care să susțină permanent pe lângă acest înalt for punctul de vedere al I. P. S. Voastre și al Sfântului Sinod.

Nădăjduim că veți dispune să se ia urgente măsuri împotriva tuturor celor cari cu condeii lor isbesc în doctrina și în cultul Bisericii, cât și în autoritatea morală a corpului clerical.

Bunătatea și smerenia sufletească care se desprinde din ținuta sufletească a I. P. S. Voastre ne-a dat curajul de a Vă obosi cu mărturisirile, desvăluirile și dorințele noastre.

Rugăm pe Bunul Dumnezeu să Vă țină sănătos cât mai mulți și fericiți ani pentru buna cârmuire a Sfintei noastre Biserici și pentru înțeleapta călăuzire și orientare a activității noastre clericale și didactice.

P. C. Sa Părintele Ec. D. Georgescu, Revisor eparhial, aduce omagiu I. P. S. Patriarh din partea Societății clerului român «Ajutorul» din București, arătând că ea a fost înființată în anul 1877, când situația preoților era precară. În caz de deces, mulți preoți erau înmormântați din aceea ce se putea aduna cu talerul dela enoriașii bisericilor, fiindcă venitul nu le asigura existența familiei, necum să-și poată asigura bătrânețea și cheltuelile înmormântării.

«Societatea Clerului» din București mai avea de scop să strângă legăturile de bună înțelegere între preoți. În adunările ei în curs de peste 60 de ani, s'au discutat chestiuni de interes general pentru preoți și Biserică.

Acolo s'au emis ideile de sprijin și unire între preoțimea din țară. Toate înjghebările preoțești de mai târziu s'au creat pe ideile emise și debătute în adunările Soc. «Ajutorul». Ea a avut până la marea război organele ei de publicitate, în care s'au publicat articole de știință teologică, s'au debătut multe idei, care în timpurile din urmă au fost realizate.

Societatea clerului a avut marea cinste să fie vizitată de Prea Fericitul Patriarh ecumenic al Constantinopolului și de Prea Fericitul Patriarh Damian al Ierusalimului, cum și de alți reprezentanți ai Bisericilor Ortodoxe, cu ocazia investiturii Prea Fericitului Patriarh Miron.

Societatea noastră poartă amintire recunoscătoare tuturor Prea Fericitilor Ierarhi ai Sfintei Mitropolii a Ungro-Vlahiei, începând cu Mitropolitul Calinic Miclescu, care a recunoscut existența ei. Toți au fost protectorii ei, ca președinți de onoare și ca donatori.

Înainte de alegerea și înscăunarea I. P. S. Voastre ca Patriarh, Societatea noastră a avut cinstea de a vă primi la sediul ei, când preoții și-au exprimat dorințele pentru viitor și ei au mulțumirea, că acele dorințe sa'u împlinit.

I. P. S. Voastră sunteți protectorul Societății noastre ca președinte de onoare. Imi fac o plăcută datorie, ca astăzi, la începutul unui nou an, să Vă prezint din partea comitetului și a membrilor ei, sentimentele noastre de respect și de nețărmită iubire fiiască și rog pe Dumnezeu să vă țină în pace și deplină sănătate mulți ani pentru binele Bisericii și al Țării.

A mai vorbit P. C. Sa părintele profesor Haralambie Roventă, care în numele Facultății de Teologie și al Internatului Teologic a exprimat cele mai alese simțăminte de admirație, respect și devotament față de I. P. S. Patriarh, făcân-

du-i frumoase urări de sănătate și isbândă în conducerea inimilor pe calea mântuirii.

Din partea Asociației generale a Cântăreților bisericești, a vorbit d-l Matache, care a spus:

Inalt Prea Sfințite Stăpâne,

Sunt purtătorul de cuvânt al colegilor mei cântăreții bisericești din București, venți împreună cu Prea Cucernicii preoți, să Vă facă urări la început de An Nou.

La An Nou și nouă cărmuire arhipăstorească se cuvine să ne deschidem sufletele cu sinceritatea pe care Mântuitorul o cere celor ce-l slujesc în Biserica Lui și să Vă arătăm întreaga noastră simțire.

Ați fost dorit și așteptat de toată suflarea creștină și ortodoxă din această țară.

Când Biserica Română rămăsese fără cărmaciul ei suprem, I. P. Sf. Voastră erați ierarhul mult dorit de noi toți fiii Voștri sufletești. Numele I. P. S. Voastre era pe toate buzele. Ne-am rugat fierbinte Prea bunului Dumnezeu, să Vă dăruiască Bisericii Lui din binecuvântata noastră țară și iată că rugăciunile tuturor au fost ascultate.

La alegerea I. P. Sf. Voastre ca Patriarh am stat și noi smeriții fii duhovnicești într'un colțisor al sălii, ca să vedem și să ne bucurăm cum Atotputernicul cu dreapta Sa, coboară darul peste virtuțile și vrednicia alesului Său.

Noi nu V'am cunoscut prea de aproape și personal după cum a spus că Vă cunoaște Prea Cucernicul înainte vorbitor, de 30 de ani.

«Fericiți cei ce n'au văzut și au crezut» a zis Mântuitorul. Noi am crezut în virtuțile I. P. S.

Voastre de vrednic ierarh, după faptele auzite și citite, dar mai cu deosebire după scrierile, pe care atâta de bogat le-ați dăruit literaturii noastre bisericești.

Ați mai fost dorit de ortodoxia românească și pentru duhul de mănăstire înviorător, păstrător și reînviator al vechilor noastre tradiții de viață cucernică, pe care neamul nostru o așteaptă dela monahul ridicat la cea mai înaltă treaptă a Bisericii strămoșești.

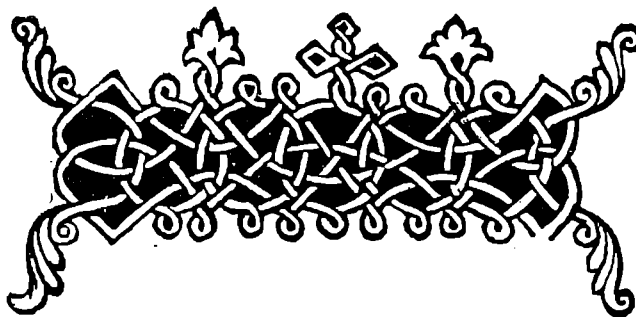
În numele colegilor mei cântăreți bisericești, Vă asigurăm I. P. Sf. Stăpâne că suntem buni fii și slujitori ai Bisericii și Țării, supuși credincioși ai Regelui nostru iubit. De asemenea Vă asigurăm că vom fi vrednici colaboratori ai Prea cucernicilor preoți slujitori ai altarului, atât în ce privește cultul care e prima noastră datorie, cât și în activitatea misionară oriunde și în orice timp, cu timp și fără timp, după cuvântul Sf. Apostol Pavel.

Depunem la picioarele înaltului tron patriarhal tot devotamentul nostru și Vă urăm:

«Întru mulți și fericiți ani Stăpâne!»

La sfârșit a răspuns tuturor I. P. S. Patriarh, care într'o cuvântare plină de căldură și mireasmă duhovnicească, a mulțumit preoțimei pentru frumoasele urări și devotamentul arătat, cu acest prilej. A fost cu totul impresionant când I. P. S. Sa a arătat iubirea evanghelică care i-a încălzit sufletul întotdeauna și călăuzit gândurile pe drumul însoțit al înfăptuirilor ce le-a săvârșit pentru binele Bisericii.

Sfaturile și îndemnurile duhovnicești pe care le-a dat I. P. S. Sa au înălțat inima și au mângâiat sufletul preoțimii.

MAJESTATEA SA REGELE LA HOTARELE ȚĂRII

N'a fost o mai vie bucurie și o mai stăpânitoare încredere în forțele biruitoare ale Neamului nostru românesc, decât în clipa în care Majestatea Sa Carol al II-lea, însoțit de Măria Sa Mihai, a petrecut zilele mărețe ale creștinătății, lângă oștirea Sa scumpă, la hotarele Țării.

Este peste puțință să se poată prinde în aceste câteva rânduri, nespusa măreție a gestului regal, noblețea jertfei auguste și marea importanță a drumurilor pe cari Marele nostru Rege le-a făcut în cele trei laturi ale fruntariilor scumpei noastre Patrii. Jertfa aceasta sfântă de a-și dăruia întreaga ființă Țării și oștirii Sale, își are temelia în marea dragoste, care-l încălzește inima, în credința neclintită în forțele creatoare și nebiruite ale poporului român.

Nimeni nu înțelege mai viu această dragoste a Majestății Sale pentru Țară și oștire, decât Biserica noastră dreptslăvitoare, care știe și păstrează neștirbite tainele minunilor izvorite din dragostea creștină.

Ca un foc nestins a învăpăiat inimile tuturor creștinilor această cerească virtute, dela un capăt la altul al pământului și ca un soare pururea neapus a încălzit și îndrumează mereu sufletele spre idealurile Împărăției lui Dumnezeu. Tot așa inima caldă și sufletul mare ale Regelui nostru sunt purtate pe valurile acestei dragoste din care răsar și cresc minunat, florile faptelor de pilduitoare jertfă pentru fiecare Român.

Cuvintele rostite la Oradea, Constanța și Chișinău, au răsunat puternic nu numai în sufletele Românilor, ci și dincolo de hotare; iar mărturisirile reprezentanților minorităților au fost în fața lumii întregi dovada cea mai vie, a sentimentelor de dragoste și devotament, pe care acestea le au față de Țară și Tron. Și iarăși, entuziasmul, încrederea și

curajul ce a insuflat pretutindeni bravel Sale oștiri, încununează splendoarea isprăvilor Augustului Suveran.

Dar dincolo de toate acestea, ceea ce Biserica admiră, ceea ce binecuvintează, este misiunea aceasta înaltă a Monarhiei și Dinastiei de-apururi creatoare, misionarismul acesta înflăcărat, jertfelnic, al Regelui prea înțelept.

Glasul tainic al marilor Voevozi de altă dată și porunca de peste veacuri a vitejilor Domnitori cari pe câmpul de luptă își îmbărbătau oștenii cu sabia în mână, s'au făcut auzite și simțite în sufletul Său luminat. Ne-a dat astfel cea dintâi pildă și cea dintâi învățătură, în aceste timpuri de încordare și grije, că într'adevăr Patria trebuie să devină simbolul rezumativ al tuturor preocupărilor și al tuturor eforturilor.

Nimeni mai mult ca Majestatea Sa nu prețuiește valoarea patriotismului luminat și nu se străduiește pentru întărirea și fericirea Țării românești.

Iată de ce, cu nespusă bucurie însemnăm în această foaie, înțelepciunea și jertfa Regelui nostru pentru întărirea și însuflețirea oștirii și gloria Țării noastre în veci nebiruită. Căci cu puterea înțelepciunii Sale, cu dragostea Sa cea înflăcărată și cu lumina minții Sale de mare organizator, mare strateg, a făcut ca întreaga Sa oștire să fie privită de lumea întreagă, ca un stăvilar puternic împotriva oricărui năvălitor.

Noi slujitorii sfintelor Altare să ne rugăm neîncetat lui Dumnezeu, pentru sănătatea și biruința Regelui nostru și să ne facem datoria către Țară și Tron așa cum cer împrejurările, până la suprema jertfă chiar a vieții noastre, dacă aceasta ni se va cere.

Consilier.

HOTĂRÎRI ȘI ÎNDRUMĂRI DUHOVNICEȘTI PENTRU MÂNĂSTIRI

Prea Fericitul Patriarh Nicodim, care și-a încălzit din tinerețe inima la razele mângâitoare ale duhovniciei prea înalte dela Marea Lavră a Neamțului, care învăluit în evlavioase gânduri și-a plecat genunchii și s'a rugat în lacrimi Icoanei făcătoare de minuni a Maicii Preacurate, care și-a închinat întreaga ființă trăirilor duhovnicești ale monahismului sfânt și luminat de mării cuvioși, părinți și stareți prea încuviințați, a chemat soborul stareților și starițelor din Eparhie și le-a dat sfat și povață înțeleaptă pentru o nouă orânduire în viața schiturilor și mănăstirilor. Iată-l pe I. P. S. Patriarh, ca și odinioară pe Nicodim dela Tismana, povățuindu-și ucenicii. Cu glas domol și cu privire blândă, I. P. S. Patriarh, Starețul cel mare al Țării, a dat învățături și povețe sfinte, cum să se poarte monahii și monahiile și cum să se reinvieze duhul de cărturărie, de pietate și de rugăciune în sfintele mănăstiri.

A fost o întrunire sfântă; au fost clipe neșpus de mărețe. Importanța acestei sfătuirii sfinte nu se poate prinde în aceste rânduri. Este ceva covârșitor de însemnat, de o măreție tainică, neînchipuită, când vedem că pe planul celor mai înalte preocupări răsar mănăstirile.

Ortodoxia noastră își va recăpăta energia țâsnitoare de viață creștinească, nu oscilând pe drumul intortochiat al curentelor noi, ce se vântură de către teologii care sunt prea subjugăți influențelor catolice și protestante. Ortodoxia nu poate progresa decât tot lângă suvoitul de viață duhovnicească lăsat de sfinții Părinți; decât tot lângă isvorul de învățături

propovăduite și trăite de aceștia, de mării mistici și pustnici ai veacurilor apuse.

Comorile sfințeniei trebuiesc descoperite. Spre mărgăritarele cuvioșiei, ale credinței și ale supremului ideal creștin, păstrat neîntinat de ortodoxia noastră, să căutăm noi preoții cu o sfântă nostalgie. Toate acestea se păstrează în sfintele Mănăstiri.

Lucru știut este, că apostolat fără viață lăuntrică, nu e posibil; și că viața lăuntrică fără meditații, fără retrageri spirituale, este greu să se înfăptuiască. Sufletul și inima unui apostol au nevoie să plutească pe înălțimile unor lumi superioare; au nevoie să fie scăldate în căldură și lumină dumnezeiască. Liniștea, pacea, disciplina duhovnicească și echilibrul moral, se pot redobândi în aceste locuri cu farmec de mireasmă duhovnicească și cu suflu din suflul strămoșilor cei tari în credință.

Iată pentru ce înviorarea puterilor duhovnicești pe care a hotărât-o și o povățuește luminat I. P. S. Patriarh, este de o negrăită importanță atât pentru viața cărturărească și de pietate a monahilor, cât și a preoților de mir, care trebuie să fie călăuziți tot pe cărările acestea ale duhovniciei mănăstirești.

Prea Fericitul Patriarh este pătruns de aceste adevăruri. Deaceea a îndrumat și povățuit soboarele mănăstirilor spre noi așezări duhovnicești de pietate, rugăciune, cărturărie, bună chiverniseală și sfântă ascultare. Fiecare monah să aibă în grije o muncă și un rost statornicit, fiecare să fie o forță morală, duhovnicească, pentru sporirea vieții de gândire, de cuvioșie și de bună pilduire pe făgașul idealurilor de mântuire.

Preotul D. CRISTESCU
Consilier cultural

LA ÎNCEPUT DE PASTORIRE

Anul care s'a încheiat a fost dominat în ceea ce privește Biserica Ortodoxă Română de două fapte mari: Moartea fostului patriarh Miron și alegerea I. P. S. Nicodim ca Patriarh al României. Cei douăzeci de ani de cârmuire a fostului Patriarh Miron au însemnat un mare pas pentru Biserica noastră strămoșească, ca și pentru statul Român. Desigur, istoria nu va întârzia să însemne, așa cum se cuvine, momentul acesta hotărâtor. Ceea ce este deosebit de semnificativ, însă, acum, la începutul unei noi păstoriri, este faptul că, deși suntem numai după câteva luni de conducere spirituală, totuși este destul de limpede că I. P. S. Nicodim înțelege să deschidă noi drumuri de viață duhovnicească Bisericii Ortodoxe Române, care să-i asigure un viitor tot atât de rodnic și strălucitor ca și în trecut.

Dacă perioada de timp, la care ne referim, de păstorire a arhiepiscopiei Bucureștiului este așa de scurtă — deși este încoronarea unei experiențe duhovnicești de peste două pătrare de veac — apare limpede că în concepția de conducere a noului Patriarh se întrevăd două faruri luminoase, spre care și-a îndreptat în primul rând atenția și voința sa creatoare: a) reorganizarea interioară a înduhovnicirii clerului și b) acțiunea de răspândire a culturii creștine, pornită cu hotărâre în sânul masselor credincioșilor noștri.

Cu privire la primul punct, I. P. S. Patriarh Nicodim, prin circulări și prin contactul direct între I. P. S. Sa și preoțimea a căutat să restabilească acea încredere absolută și să întărească autoritatea erarhiei superioare pe temeiul dreptății și al legalității, singurele care pot să asigure o conlucrare armonică între conducători și conduși. I. P. S. Sa și-a dat seama din prima clipă că cu greu va putea îndeplini cu succes misiunea supremă a Bisericii care este de a aduce pace și bună învoire între oameni și de a-i întări, în fața tuturor vârtejurilor vieții, pe o poziție sufletească, întemeiată pe credință și pe fapte bune, dacă instrumentul de propovăduire al acestei

tării sufletești, preoțimea, este demoralizată, împărțită și lipsită de încredere. De aceea, din primul moment a pus accentul pe această directă operă duhovnicească de redresare a încrederii și dragostei creștine a celui mai îndepărtat preot de sat, de crearea de legături indisolubile dintre toate gradele erarhiei bisericești și de respectarea sinceră a drepturilor preoțimii în fața tuturor forțelor și influențelor care apasă asupra ei. Acest punct de vedere, a cărui realizare și a cărui realitate a constituit întotdeauna tăria Bisericii vii, are o rezonanță nebănuită și mereu prezentă în spiritul I. P. S. Nicodim a cărui personalitate este dominată de două mari trăsături: a) spiritul cărturăresc și b) spiritul legalist. În trăirea sa neîncetată a valorilor spirituale pe care a fost chemat să le propovăduiască în *împlinirea legii*, a legii Dumnezeuști și a legii omenesti, trăsătură a caracterului său de legalist este pentru toți creștinii care stau sub conducerea sa spirituală de cea mai mare însemnătate, pentru că de nimic Biserica noastră nu a suferit mai mult în trecut decât de autoritarism și arbitrar. Această lipsă în viitor, va fi înlăturată pentru că I. P. S. Nicodim crede cu tărie în respectul legii, în locul arbitrarului; iar, în împlinirea legii, I. P. S. Sa crede cu tărie în respectarea drepturilor oricui și tuturor. Aci se găsește izvorul principal, care precedă tuturor obligațiunilor formale și a grijei neîncetate, activă și părintească, pe care șeful suprem al Bisericii Ortodoxe Române o arată deopotrivă tuturor subalternilor și credincioșilor săi.

De spiritul său cărturăresc se leagă cea de a doua acțiune principală a noului Patriarh de care am pomenit mai sus: activitatea misionară și culturală. Era firesc să fie așa. Când cineva a dat la iveală cele mai de seamă comori ale culturii creștine și s'a preocupat o viață întreagă numai de promovarea valorilor spirituale, era mai mult decât sigur că, în noua situație, I. P. S. Sa va urmări, pe mai departe, răspândirea acestor valori spirituale ale te-

zaurului creștin. Acest mare cărturar, acest cercetător neobosit și acest autor fecund, vede în cultură unica pârghie de ridicare a omului spre lumină, și deaceea, a pornit cu adevărat război împotriva obscurantismului și ignoranței și a întunericului. El încearcă să creeze cele mai bune arme și pe cei mai buni mânători pentru o luptă, pe cât de nobilă, pe atât de dâră și de grea. Sub imboldul său, reacțiunea culturală și misionară a preoțimii din arhiepiscopia Bucureștilor s'a desfășurat la maximum. Din voința sa, misionarismul începe să devină din nou una din preocupările de căpetenie ale Bisericii. În acest sens atențiunea sa este întotdeauna neobosită și efortul său neprețuit.

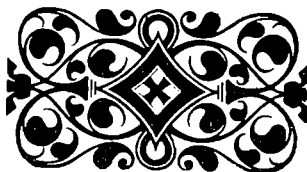
Așa se explică faptul că numai în câteva luni, s'au putut vizita de misionari clerici și laici și sub conducerea secțiunii culturale a arhiepiscopiei, peste treizeci și șapte de parohii, contaminate de sectanți. Rolul acestor popasuri misionare este de nebănuț. În primul rând în acest raport de informație reciprocă directă și sinceră, Biserica se informează, pe teren, unde nevoile vieții spirituale și duhovnicești ale credincioșilor săi dela țară și dela oraș, iar credincioșii se informează deopotrivă de dragostea, munca și interesul pe care autoritatea superioară i-o poartă de departe, prin trimișii săi. În acelaș timp, contactul acesta direct între oficialitate și preoțime, pe departe, și masele credincioșilor noștri pe dealta, care fusese întrerupt atâta vreme, a devenit o realitate. Pe baza lui, opera zilnică a preoțimii pe tărâmul duhovnicesc devine mai ușoară, mai folositoare și deci mai apreciată. Neînțelegerea, neîncrederea și lipsa de activitate se risipesc. Între două asemenea apariții ale reprezentantului Bisericii de sus, aceasta lasă o trăsătură de unire pentru că să nu se așeze uitarea: el lasă cartea de literatură creștină. Pentru a ne da seama de preocupările spirituale ale I. P. S. Patriarh, este destul să arătăm că în scurtul timp de când se găsește în fruntea Patriarhiei Române

s'au împărțit gratuit douăzeci și cinci de mii de broșuri cu caracter religios. Aceeași acțiune, cu formele pe care le dictează diferența de viață, de mentalitate, de aspirație, se desfășoară și la orașe, tot din îndemnul I. P. S. Patriarh, atât printre intelectuali, cât și printre marile masse muncitorești și ale armatei.

Toată această acțiune este realizarea unei gândiri; dar, în acelaș timp, al unui exemplu: I. P. S. Nicodim înțelege să dovedească în fiecare clipă că Biserica este cea mai de seamă pârghie de susținere a statului. Ea este deci capabilă să îmbrățișeze viața poporului român în orice manifestări ale sale și să fie prezentă în toate lucrările de redresare și prosperitate ale statului Român. Astfel, la îndemnul I. P. S. Patriarh Nicodim, preoțimea a pus un umăr solid în ajutorarea statului Român, și în special, în perioada aceasta de concentrări masive. Nenumărați preoți au supliniț pe învățătorii chemați sub arme, și astfel școala nu a suferit cu nimic. Opera de ajutorare creștină, sub imboldul I. P. S. Patriarh n'a fost numai un simbol de sărbători, ci o realizare zilnică. Din ordinul I. P. S. Patriarh, în fiecare parohie s'a organizat ajutorarea celor nevoiași, zi de zi, precum și a familiilor celor concentrați. Urmând exemplul M. S. Regelui Carol II, I. P. S. Patriarh Nicodim a împărțit personal ajutoare și cărți și a cerut tuturor preoților să facă la fel.

Astfel în neîncetată muncă, în neobosită dragoste de bine și de popor, se desfășoară una din cele mai bogate activități, pe tărâmul creștin misionar și cultural, pe care l-a desfășurat vreodată Biserica strămoșească Română și conducătorii ei, pentru că I. P. S. Patriarh Nicodim este întruparea acelui ideal de viață cărturarească și duhovnicescă, absolut necesar în vremurile de astăzi.

Preotul F. M. GĂLDĂU
dela Biserica Domnița Bălașa

PORUNCILE CEASULUI DE FAȚĂ

Cu bunul lor simț sănătos, fiii Neamului românesc de pe tot cuprinsul țării, au înțeles fălcul înalt și poruncitor, cu accent de aspră necesitate a vremii. Ei știu că în momentele de față se cer fapte. „Ce folos, fraților, dacă zice cineva că are credință, iar fapte nu are? Oare credința poate să-l mântuiască? Dacă un frate sau o soră sunt goi și lipsiți de hrana cea de toate zilele, și cineva dintre voi le-ar zice: Mergeți cu pace; încălziți-vă și vă saturați! — dar fără să le dea cele trebuincioase trupului, care ar fi folosul? Așa și cu credința dacă nu are fapte e moartă în ea însăși... Cucernicia curată înaintea lui Dumnezeu aceasta este: să cercetăm pe orfani și pe văduve în necazurile lor și să ne păzim pe noi fără de pată din partea lumii“ (Iacob 2,¹⁴⁻¹⁷; și 1,²⁷).

Prin urmare, ce folos este să spui în dreapta și în stânga, că ai credință în Dumnezeu, dacă vezi pe semenul tău că suferă, că are lipsuri, că e bolnav și sub diferite pretexte nu-i dai niciun fel de ajutor? Sau vezi o casă de copii și o familie al cărui cap este chemat, ca să stea de veghe la hotarele țării și nu te gândești să faci nici-o jertfă pentru el și pentru ai lui?

Sunt atâtea lipsuri de complectat și atâtea suferințe de alinat, în lumea celor nevoiași, încât niciodată n'a fost mai binevenită ca acum ajutorarea creștină. Este drept, că de data aceasta nu este vorba numai de o operă de asistență socială, ci și de una națională, care merge în ritm armonios cu toate celelalte măsuri de apărare ce se iau în toate domeniile.

Pentru a putea face operă de asistență materială este nevoie să ne mai restrângem cheltuelile, ca prin economiile realizate să venim în ajutorul aproapelui. Firește, vor fi totdeauna și din acei cărora le dă mâna să nu se reștrângă. Din micul sacrificiu însă, al fiecăruși ins, vom putea să vedem mai repede și mai deplin concretizat în fapt acel punct capital din programul expus la Radio: „Necruțătoare economii, pentru a se putea pune la dispoziția apărării naționale toate resursele Țării“.

Cu toată scumpetea vieții inerentă războiului, se pot face sigur și unele economii prin renunțarea la unele deprinderi largi. Prin

astfel de măsuri vom stăvili risipa și vom fi mai disciplinați, canalizând pe făgaș bun caracterul Neamului nostru. Statul, cu pregătirile de înarmare și cu atâtea greutăți, ne cere să consimțim la jertfe, chiar când ele nu vin totdeauna din prisosuri materiale și din sporul traiului zilnic.

În această privință, cotidienele au început să ne dea vești din ce în ce tot mai îmbucurătoare. Săteni și orășeni de toate categoriile au început să răspundă asemenea unei chemări sub drapel. Cu ocaziunea colectelor făcute de Prefectura jud. Sibiu s'au întâmplat scene de dragoste creștină și patriotică ce nu se pot descrie. Femei care n'au voit să dea zdrențele ce nu le mai trebuiau, ci și-au dat cu sfântă înălțare suflutească surtucul de pe ele, cum s'a întâmplat la Săliște în altă parte. Femeile din Poiana și Jina au dat 1.200 perechi ciorapi noi de lână; preoții, învățătorii, unde au rămas neconcentrați, primarii, notarii și ceilalți intelectuali, pe lângă munca depusă și-au dat flanela și cămașa de lână scoasă din cușorul lor.

Nu numai în regiunea aceasta, dar în general lumea satelor răspunde cu o spontaneitate demnă de toată lauda la toate apelurile de acest fel, spontaneitate cu atât mai elocventă cu cât vine de la acea pătură a populației, care nu huzurește în belșug.

Undeva în două sate de pe Bărăgan, țărancele noastre au putut găsi pe vremea aceasta câteva sute de ciorapi și de primeneli, pe care le-au dăruit Ministerului Înzestrării Armatei, pentru soldații concentrați pe zonă. Numele celor două sate: Țândărei și Strachina din județul Ialomița, rămân pildă în cronică zilelor pe care le trăim.

Vă dați voi seama, necăjite ființe din lumea satelor noastre, ce mustrătoare lecții de lepădare de sine și iubire de Neam dați atâtor inimi deprinse să se lăfăiască în huzur, fără să înțeleagă glasul de chemare al vremii?

Locuitorii din județul Teleorman au hotărât, din pornirea lor creștinească și națională, să dea fiecare câte o baniță de porumb sau poate și mai multe, după stare și posibilități, pentru familiile celor concentrați din regiunea muntoasă a țării. S'au strâns până acum 80 de

vagoane de porumb. De la cei mai bogați și de la proprietarii mai cu vază se continuă și acum colecta. Gestul lor emoționează, ne înalță sufletele și este pentru noi toți mult pilduitor.

Știm că în viața creștinească ajutorarea dintre oameni a fost totdeauna considerată ca cea mai sfântă datorie. „Datori suntem noi, cei tari, să purtăm slăbiciunile celor fără putere și să nu căutăm la plăcerea noastră“. (Romani 15,1) „Purtați-vă sarcinile unii altora și iubiți-vă între voi și așa veți împlini legea lui Hristos“.

Reducerea cheltuelilor de prisos și schimbarea vieții în trai echilibrat și în binefaceri creștinești, iată dovada virtuții și a înțelegerii vremii. Cel ce tace în asemenea momente, cel ce nu vrea să audă și să ajute, nu e nici un bun creștin, nici un bun Român. Un

astfel de om, osândă mare va avea de la Dumnezeu.

Îngerii au cântat în noaptea sfântă a Nașterii Domnului: „Pace pe pământ și bunăvoință între oameni“. dorim să fie în Țara noastră. Pentru ca să le impunem, trebuie să ne pregătim. În acest scop cei avuți să ajute pe cei lipsiți și nevoiași, purtându-și unii altora sarcinile. Orașenii și țăranii, cărturarii și neștiutorii de carte, asociațiunile parohiale ale femeilor creștine, societățile și instituțiunile de tot felul, să-și dea mâna în spirit de solidaritate, ca prin ajutoarele individuale să contribuie la buna echipare a soldaților noștri de la hotare la ajutorarea familiilor lor de acasă, precum și a altora, cari sunt în suferință.

Iată poruncile creștinismului dinamic, ale ceasului de față.

Preotul Dr. TRAIAN COSTEA

PREOTUL ÎN ȘCOALĂ

(FORMAREA ATMOSFEREI CREȘTINE)

E cel mai fericit prilej, pentru preotul ortodox-român, ca să intre în școală și să învețe pe copii legea lui Dumnezeu. Prin această lucrare, preotul împlinește una din cele mai însemnate îndatoriri. Căci datoria preotului de a învăța lumea, e de ordin divin, și face parte din întreita misiune a Domnului nostru Iisus Hristos: învățarea, sfințirea și conducerea.

Așa că atunci când merge în școală, preotul se găsește în exercițiul misiunii care i s'a încredințat de însuși Fiul lui Dumnezeu, care a zis:

„Precum M'a trimis pe Mine Tatăl și Eu vă trimit pe voi“. (Ioan XX, v. 21-23). „Drept aceea, mergând, învățați toate neamurile... învățându-le să păzească toate câte am poruncit vouă, și iată, Eu cu voi sunt în toate zilele, până la sfârșitul veacului. (Matei XXVIII, v. 19-20).

Se vede lămurit aci, porunca Domnului Hristos, pe care a dat-o sfințiților Săi slujitori.

Iar preoții, fiind urmașii direcți ai sfinților apostoli, sunt și rămân trimișii Domnului în lume, ca s'o învețe tainele Iconomiei lui Dumnezeu.

Din lume fac parte și copiii de azi, car vor forma în viitor, lumea de mâine.

Deci nu puteau rămâne fără învățăturile dumnezeiești aceste iubite ființe, acești copii dragi Mântuitorului Hristos, ca și Îngerii din ceruri.

Căci însuși Domnul Iisus Hristos odinioară, pe când îl înconjurau popoarele ca să L asculte, odată cu ele se înghesuiau și copiii. Și Domnul Iisus Hristos, nu-i ceartă, nu-i gonește, ci pe când alții vor să-i îndepărteze, Mântuitorul lumii le zice: „Lăsați copiii să vină la Mine și nu-i opriți; căci împărăția lui Dumnezeu este a unora ca ei“. (Marcu X, v. 13-14).

Apoi, dacă Domnul și Mântuitorul Hristos a apropiat pe copii de Dânsul și le-a împărțit darurile divine, cum ar putea preotul ca slujitor al Său să nu facă la fel?

Este o datorie de căpetenie a preotului, ca să se aproprie de copii și să le împărțască darurile și învățăturile lui Dumnezeu.

De aci se vede lămurit, că preotul a intrat în școală nu pentru plată, căci nu primește ni mic, nici dela Stat nici dela oameni, pentru

această osteneală făcută cu educația tinerețului școlar, ci a mers și merge în școală să învețe copiii, spre a împlini marea chemare a Mai-Marelui Păstorilor, care este Hristos Domnul.

Și chiar dacă va veni o vreme, ca cineva dintre pământeni să răsplătească noua și greaua sarcină a preoțimii de azi, care se ostenește cu educația creștinească a tinerețului școlar, acea răsplată nu va forma niciodată scopul intrării preotului în școală, ci aceea va fi numai un mijloc, prin care apostolii neamului vor scăpa de grija zilei de mâine.

Deoarece, e bine să se știe, că preotul e trimisul Cerului și are un rol foarte însemnat la intrarea lui în școală.

Mai întâi, că preotul nu aduce acolo ceva personal, ci vine cu legea și înțelepciunea Atotputernicului Dumnezeu. El este numai învățătorul, păstrătorul și conducătorul lucrurilor sfinte.

El e dator să 'nvețe, să sfințească și să conducă lumea pe drumul mântuirii. În școală, în biserică și în tot locul, preotul este și trebuie să fie trimisul Domnului, „*Omul lui Dumnezeu*“.

Fiindcă așa l-au primit creștinii întotdeauna pe preot în casele lor. Cu botezul la Bobotează, cu icoana la Crăciun, la zi'ntâi și în tot timpul, așa au crezut creștinii și încă cred, că primind pe preot în casele lor, îl primesc pe însuși Dumnezeu. Frumoasă primire și grea răspundere!

Căci preotul trebuie să se identifice cu atributele cerului, și să se înveșmânteze cu virtuțile creștine, ca să se potrivească cinstirii ce i se dă.

Pentru că numai așa va putea face față și numai așa va fi vrednic de respectul cu care e primit.

Și cu tot dreptul se cuvine cinste și respect preotului ca unul care este „*Omul lui Dumnezeu*“.

Deoarece acest drept este susținut chiar de cuvintele sfintei Evanghelii. Astfel dacă cercetăm cu luare aminte, găsim că nu zadarnic a grăit Domnul Iisus Hristos următoarele cuvinte atunci când a trimis la predică, pe Sfinții Săi Apostoli:

„Cine vă primește pe voi, Mă primește pe Mine; și cine mă primește pe Mine, primește pe cel ce M'a trimis pe Mine“. (Matei X v. 40).

Și într'alt loc: „Cine vă ascultă pe voi,

Mă ascultă pe Mine și cine vă nesocotește pe voi, pe Mine Mă nesocotește și cine Mă nesocotește pe Mine, nesocotește pe cel ce M'a trimis pe Mine“. (Luca X v. 16).

Vedem dar lămurit aci, că credința poporului creștin nu este înșelată, ci are temelii sfânt, când primește pe preot ca pe „*Omul lui Dumnezeu*“.

Despre aceste temeuri sfinte, ei nu grăesc cu mândrie ca fariseii de altădată, dar din fire fac cele legiuite de Dumnezeu. Așa că și în școală se cuvine, ca preotul să fie primit și cinstit în tot timpul ca „*Omul lui Dumnezeu*“.

Dar totodată și preotul trebuie să se ostenească ca să fie vrednic de această cinstire. Atât prin înfățișarea exterioară, cât și prin cuvintele și faptele lui, cât și prin învățăturile predate școlarilor, cât și din raporturile ce le are cu Domnii învățători ai școlii, preotul trebuie să se lupte ca un slujitor al Cerului, de a rămâne mereu în sufletele tuturor „*Omul lui Dumnezeu*“. Căci numai așa va câștiga mult Biserica și poporul creștinesc de pe urma intrării preotului în școală când cuvintele și faptele sale vor fi una cu ale „*Omului lui Dumnezeu*“.

Atunci când s'a umplut școala de acest Duh, când se respiră această mireasmă duhovnicească, când s'a format această atmosferă creștină în școală, scopul este asigurat și roadele binefăcătoare nu întârzie. În acel ceas și pentru preot și pentru școlari și pentru bunul mers al școlii, intrarea preotului în școală este o nespasă bucurie, este o adevărată fericire.

Desigur, calea aceasta este grea pentru mulți, este spinoasă, este legată de mai multe suferințe când avem în față patimile și ambițiunile deșarte ale oamenilor. Dar dacă cel ce s'a făcut preot e conștiincios și lucrează ca trimisul lui Dumnezeu pentru Cer, iar nu pentru pământ, izbânda este aproape.

Este folositoare personalitatea preotului, caracterul lui, credința lui, sacrificiul lui, marea dragoste a lui.

Căci dragostea, — dragostea Domnului Hristos — „este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate; dragostea nu pizmuește; dragostea nu se laudă, nu se umflă de mândrie, nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se mânie, nu se gândește la rău, nu se bucură de neleguire, ci se bucură

de adevăr, acorpeă totul, crede totul, nădăjduiește totul, suferă totul. Dragostea nu va pieri niciodată“. (I Corinteni XIII 4-8).

Cu această dragoste să intre preotul în școală și sunt convins, că va câștiga multe suflete pentru împărăția lui Dumnezeu.

Biserica cu astfel de preoți va înflori, iar

credincioșii vor fi cei dintâi care să lupte pentru împărăția binelui, pe care noi toți să o dobândim, cu mila și cu îndurarea Domnului nostru Iisus Hristos.

Preot DANIL A. ILIESCU
din com. Belitori jud. Teleorman

LUCRURI DE ÎNDREPTAT

În revista „Apostolul“ din Decembrie 1939, Pr. Alex. Ciuhureanu a publicat un articol sub titlul de mai sus, prin care face o critică îndreptățită asupra lecțiilor de religie din clasele primare.

Este bine să se cerceteze materialul religios ce se predă în școlile primare și în cele secundare. Când însă este vorba să se propună îndreptări, criticii să nu emită idei greșite.

Pr. Alex. Ciuhureanu, despre greșelile cuprinse în cartea de clasa II-a primară și anume la lecția „Uciderea pruncilor“ și „Fuga în Egipt“, spune: *„Uciderea pruncilor“ și „Fuga în Egipt“ dela pagina 168, manualul citat, observăm că este natural să fie așezată imediat după lecția: „Magii dela Răsărit“. N'are nici un rost ca între aceste două lecții să fie lecția: „Dreptul Simion“ și „Ducerea la Templu“ (pag. 167--168), care foarte bine poate să fie așezată după lecția: „Uciderea pruncilor“ și „Fuga în Egipt“.*

Pr. Ciuhureanu are dreptate, când spune ca lecția „Uciderea pruncilor“ și „Fuga în Egipt“ să fie așezată după lecția „Magii dela Răsărit“. Aceste trei fapte se înlănțuiesc. Dacă nu veneau magii la Ierusalim, regele Irod nu putea afla că Mântuitorul s'a născut și n'avea motiv să omoare prunci, nici Sf. Fecioară și Iosif n'aveau motiv să fugă cu pruncul în Egipt. A pune însă după „Fuga în Egipt“ lecția: „Dreptul Simion“ și „Ducerea la templu“, este o gravă eroare scripturistică.

Să cercetăm Sf. Evanghelie. Sf. Evanghelist Matei, la sfârșitul cap. I al Evangheliei ce a scris (vers. 18—24), expune cele petrecute cu Sf. Fecioară și Iosif, înainte de nașterea Mântuitorului. La cap. II, vers. 1, spune: *„Iar dacă s'a născut Iisus în Vitleemul Iudeei, în zilele lui Irod împăratul, iată Magii dela Răsărit au venit în Ierusalim“.* Și până la sfârșitul capi-

tolului descrie convorbirea lui Irod cu Magii, cele petrecute în Vitleem, uciderea pruncilor, fuga în Egipt, înapoierea cu pruncul din Egipt și stabilirea familiei sfinte în Nazaret.

Sf. Ev. Matei nu vorbește nimic despre venirea Sf. Fecioare și a Sf. Iosif în Vitleem, nu descrie nașterea [Mântuitorului, cântarea îngerilor, închinarea păstorilor, arătarea stelei, circumcisiunea, ducerea la templu la patruzeci de zile.

Acest gol îl completează Sf. Evanghelist Luca, în cap. II al Evangheliei, până la vers. 39. Sf. Luca nu mai descrie venirea Magilor, uciderea pruncilor și fuga în Egipt, fiindcă le relatase Sf. Matei.

În vers. 38, amintește stabilirea în Nazaret, iar dela vers. 41—50 istorisește ducerea la templu când Iisus era de 12 ani, despre care nu vorbește Sf. Matei.

Prin urmare, înlănțuirea faptelor istorice este aceasta. După naștere, s'a arătat păstorilor îngerul. Când ei veneau la peșteră au auzit corurile îngeresti, au văzut lumina care acoperea peștera și s'a arătat steaua.

La opt zile după naștere, pruncul a fost circumcis, la 40 de zile a fost dus la templu, când l-a recunoscut dreptul Simion și proorocița Ana. După aceea au venit Magii, Irod a omorât prunci, Sf. Fecioară cu Iosif au fugit cu pruncul în Egipt și după moartea lui Irod s'au înapoiat cu pruncul și s'au stabilit în Nazaret.

Stabilirea în Nazaret a fost înainte de a împlini pruncul 12 ani, deoarece la acea etate a venit la templu cu Sf. Fecioară și Iosif.

Irod, după ce a vorbit cu Magii, a socotit că pruncul putea la acea dată să aibă aproape doi ani; de aceea a poruncit să omoare pruncii din Vitleem și din împrejurimi, de doi ani și mai mici.

Va zice cineva: Cum se împacă această în-lănțuire de fapte, cu icoanele care reprezintă nașterea Mântuitorului cu închinarea păstorilor și a Magilor în peșteră, unde se văd și animale? Acolo este o expunere sintetică a faptelor care s'au succedat. Cercetarea amănunțită a celor doi evangheliști citați, confirmă cele ce spun eu.

La punctul V, lecția: „Patimile și moartea lui Iisus“ (pag. 175) unde autorul cărții spune, că Mântuitorul „trei zile a stat răstignit pe cruce între doi tâlhari“, găsește cu dreptate o mare greșală istorică și scripturistică.

Dar și Pr. Alex. Ciuhureanu face o mare greșală, când spune că Mântuitorul „a fost răstignit pe cruce Vineri pe la al treilea ceas din zi“ (ora 9 dimineața).

Cum se împacă această susținere cu cele spuse de Sf. Evanghelist Ioan în Evanghelia sa? În cap. 19, după ce descrie judecata Mân-

tuitorului când Pilat se găsea în locul Gavvata, la vers 14 spune: „Și era Vinerea paștelor și ceasul cam la al șaselea; și a zis Iudeilor: iată împăratul vostru!“

Prin urmare, până aproape de ceasul al șaselea evreesc, care corespunde cu ceasul nostru douăsprezece, judecata nu era terminată. Atunci s'a terminat și l-au dus la răstignire. Drumul nu era lung, fiindcă Golgota era aproape. Răstignirea s'a făcut la ora 12, nu la ora 9. Mântuitorul a stat răstignit pe cruce trei ore, nu trei zile, cum spune autorul cărții, nici 6 ore cum rezultă din articolul citat.

Rog să nu fie nimănui cu supărare. Cine însă voiește să-și exprime o părere, s'o studieze bine, ca nu cumva voind să îndrepteze, să strice.

Econ. D, GEORGESCU

CE SE ZICE, CÂND SE TOACĂ.

Sunarea clopotelor și a toacei constituie semnalul, prin care se cheamă credincioșii la sfintele slujbe, ce se oficiază în sfintele biserici.

Nu oricine poate să toace, ci numai acela, care are o îndemănare specială, câștigată printr'o îndelungată practică. Dacă sunarea clopotului s'ar putea poate executa de oricine, apoi lovirea cum trebuie cu ciocanele în toacă, fie ea de lemn sau de fier, nu-i lucru tocmai ușor. Se înțelege, că nu-i vorba de simple loviri neregulate, ci e vorba, de acele loviri, cari să producă o armonie de sunete, plăcută și înălțătoare. În atare caz, este nevoie de o îndemănare specială.

Persoanele, care de obicei toacă și trag clopotele, sunt paraclisierii și cântăreții bisericesti. Adăogăm și pe cântăreții, de oarece știut este, că mai ales la țară, în lipsă de paraclisieri, cântăreții îndeplinesc și lucrul ce ar fi revenit lor, cum ar fi: curățenia bisericilor, aprinsul candelor, al lumânărilor, al cădelnițelor, tocatul și trasul clopotelor, etc.

Tangențial amintim, că alternarea toacei cu sunetele clopotelor, nu-i fără legătură cu trecutul Bisericii.

În timpul persecuțiilor, creștinii erau anun-

țați în secret de către diaconi sau de către alte persoane de încredere, când și unde avea să se săvârșească serviciul divin. După ce creștinismul a fost recunoscut ca religie permisă, anunțul de a participa la rugăciunile publice, se făcea prin trâmbițe, prin clopoței și prin lovituri de ciocane în lemn. Cu timpul s'a întrebuițat atât toaca de lemn, cât și de fier. În ce privește întrebuițarea clopotelor propriu zise, s'a făcut mult mai târziu.

După tradițiune, primul care ar fi întrebuițat clopotele ar fi fost Paulin de Nola din Campania sau Sabinian episcopul Romei. În Occident s'au introdus prin veacul VI, iar în Orient tocmai în veacul IX, când Ursus Patricianus, dogele Veneției, a trimis pentru prima dată la Constantinopol, împăratului Mihail III (842—867), niște clopote, ce s'au așezat la biserica Sf. Sofia. De atunci ele s'au răspândit pretutindeni. O restrângere a suferit întrebuițarea lor prin căderea imperiului Bizantin sub Turci (1453), de vreme ce Turcii nu prea agreiau sunetul lor. Toaca însă se folosea mult mai mult. Și dacă astăzi, pe lângă clopote se păstrează și toaca, este, pentru că Biserica voește să se țină de tradiție și sub acest punct, arătând, că toaca

este mai veche decât clopotul. Pentru acest motiv se și sună mai întâi din ea și numai la urmă și din clopot.

Revenind acum, voim să ne oprim puțin asupra atitudinii, pe care trebuie să o aibă cel ce toacă sau sună clopotele. Unde să-i fie gândul și ce să rostească din gură, în timpul tocatului și al trasului clopotelor?

Pentru că nu trebuie să rămână strein de scopul religios și atitudinea sa nu se cade să fie profană, ci dimpotrivă mintea să i se înalțe spre Dumnezeu, meditănd în deosebi la opera de răscumpărare a omenirii prin jertfa Domnului de pe Golgota și rostind rugăciuni cu umilință și cu răbdare. Rostirea rugăciunilor și a slavosloviilor o indică chiar tipicul bisericesc. Iată ce stă scris, spre exemplu, în „Dumnezeștile Liturghii“ la Rânduiala Vecherniciei celei Mari, pag. 7: „Merge aprinzătorul de candelă — adică paraclisierul, adăogăm noi — și face metanie la cel mai mare; apoi iese și lovește rar în clopotul cel mare (sau în toaca cea mare), zicând: Fericiți cei fără prihană... sau Psalmul 50, lin de 12 ori“.

Nu ne închipuim, câți paraclisieri sau cân-

tăreți care vor fi făcând serviciul de toacă și tras clopotele, vor fi știind, că concomitent au datoria să păstreze și o atitudine potrivită momentului și încă, ceva mai mult, să rostească și anumite rugăciuni ca: Psalmul 50 sau „Fericiți cei fără prihană în cale“, care-i conținutul celui al 118-lea. Iar de vor fi fiind vreunii inițiați în această cunoștință, câți poate vor fi puind-o în practică?

Este bine dar să se știe, că nu se cuvine să se toace și să se tragă clopotele în clopotnițe, răzându-se, fluerându-se, să zicem, sau cine știe ce mai făcându-se. Din contră, este bine venită o atitudine potrivită momentului, îmbinată cu rostirea unei rugăciuni sau chiar cu cântarea unui imn religios.

Frumos lucru ar fi, ca odată cu sunetul toacei și al clopotului să sune în taină și coardele sufletului celui ce toacă și trage clopotul, prin cântare duhovnicească, prin rugăciune și prin meditație creștinească. Iată de ce am socotit de folos, să atragem atențiunea și asupra unei chestiuni, ca aceasta de față.

Preotul ILIE DUMITRU
Verbila-Prahova

MIȘCAREA MIȘIONARĂ

Ca și în alți ani, Protopopia Circ. I, Telemorman Turnu-Măgurele, a reluat și anul acesta activitatea misionară în Penitenciarul Turnu-Măgurele.

La acest Penitenciar sunt ținuți pentru ispășirea pedepsei între 120—180 deținuți. Indivizi, apți pentru îndreptare, care doresc cuvântul bun și ajutorul Bisericii.

Marți 12 Decembrie 1939, a ținut în acest Penitenciar ședință religioasă, Cercul pastoral „Râioasa“ de sub conducerea pr. Nic. Ivan. S'a oficiat, față fiind deținuții și conducătorii Penitenciarului „Sf. Aghiazmă“ de către preoții: Nic. Ivan, Andrei Mustăciosu și Ioan Rotaru. Răspunsurile au fost date de către cântăreții cercului de sub conducerea cântărețului Gh. Bujoreanu. Slujba a fost oficiată frumos, cu multă evlavie, mișcând mult sufletele ascultătorilor.

S'a trecut apoi în sala de conferințe, unde după rugăciunea „Tatăl nostru“ pr. Nic. Ivan a vorbit despre „Pocăință“.

C. Sa a vorbit bine, mișcând inimile ascultătorilor până la lacrimi. Au urmat apoi recitări spuse de următorii cântăreți: Fl. Bucă, Gh. Bujoreanu, etc.

Între recitări s'au intercalat diferite coruri religioase. A vorbit apoi, cum numai D-sa, știe să vorbească, d-l Florian Cristescu, inspector Cultural al Fundațiilor Regale, sfătuind pe deținuți să îndrepte trecutul, ca să fie mâine cetățeni vrednici ai acestei țări.

Ședința a fost închisă de pr. Protopop Metodie R. Popescu, care arată puterea rugăciunii pentru ridicarea și ușurarea sufletului. C. Sa donează pentru sala de conferințe o frumoasă icoană.

Deținuții au fost învățați să cânte: Cu noi este Dumnezeu. D-l Director al Penitenciarului Ilie Brăiloiu a mulțumit apoi tuturor membrilor Cercului pastoral precum și celorlalți oaspeți pentru osteneala ce și-au dat și îi roagă să mai vie în mijlocul deținuților.

Marți 19 Decembrie 1939, șezătoarea re-

ligioasă la Penitenciar a fost ținută de elevii școlii de cântăreți din Turnu-Măgurele conduși de pr. Florian Dagne și Mihail Stănescu.

Șezătoarea a fost deschisă străjerește. A urmat apoi partea religioasă. Pr. Florian Dagne a vorbit cu suflet și multă înțelegere despre „Desăvârșirea către care trebuie să tindem.” A presărat cuvântarea sa cu pilde și citate scripturistice.

Au recitat apoi poezii religioase următorii elevi: Băloiu Florea, Ganea Dumitru, Ivascu Pavel, Grigore Gh., Bunescu Vasile, Ionescu Ioan și Ghiță Gh. S'au executat cu multă măiestrie coruri atât pe muzica vocală cât și pe muzica bisericească: Trei Crai, O ce veste minunată, De când Domnul s'a născut, Nouă azi ne-a răsărit, Doamne Iisuse Hristoase etc. Pr. Protopop Metodie R. Popescu a vorbit despre „Nașterea Domnului”. Șezătoarea s'a terminat cu rugăciunea „Cu noi este Dumnezeu” cântată de toată asistența.

Șezătorile ce se dau au darul de a schimba complet sufletele deținuților, la început întunecate și foarte rezervate.

Încetul cu încetul această atmosferă de închisoarea se transformă, încât la un moment dat ai impresia că toți se află liberi, într'o sală publică. Ochii le sticlesc de bucurie, fețele devin prietenoase.

Cei ce se ostenesc și dau aceste șezători sunt adânc mulțumiți sufletește, când se văd inconjurați de atâta mulțumire.

Remarcăm că tot ce se face, se face mulțumită și buneii voințe a d-lui Director al Penitenciarului Ilie Brăiloiu care caută ridicarea sufletească a deținuților puși sub supra-vegherea sa.

D-sa dă acestor deținuți nu numai o locuință foarte curată, hrană bună, dar se gândește mai ales să-i reeduce, ca să plece la casele lor, oameni de treabă, folositori societății. De aceea apelează la ajutorul Bisericii. Bunavoință cu care te primește, te face să vii să-ți faci datoria cu plăcere.

În ziua III-a de Crăciun s'a filmat cu cinematograful Protopopiei „Viața Domnului Iisus” urmând ca după vacanța să dea asemenea șezători și celelalte cercuri pastorale.

IMPRESIONANTA MANIFESTARE RELIGIOASĂ DIN COMUNA PIETRARI-DÂMBOVIȚA.

O FEMEIE VICTIMĂ A SECTARISMULUI ȘI TREI COPII AU REVENIT LA CREDINȚA STRĂMOȘEASCĂ.

Marea și pitoreasca comună Pietrari a fost Duminecă 27 Noembrie 1939 în maresărbătoare. Femeea Maria I. Vlăducă, născută în tradiția și credința strămoșească, a fost ademenită de promisiunile false ale sectarismului nefast și a ținut pe cei trei copii ai săi fără botez, așa cum numai animalele necuvântătoare trăsesc.

După ce au dat asalt orașelor, sectanții întind acum otrava lor doborâtoare de suflete și în cele mai curate așezări românești, cum este și comuna Pietrari, o veche și cinstită comună de oameni vrednici, trăiți numai în frica lui Dumnezeu. Pentru Maria Vlăducă, după moartea soțului ei în chinuri, petrecută acum de curând, viața în afara credinței adevărate și a învățăturilor Bisericii a devenit un chin, mai ales că fapăturile dăruite de Dumnezeu rămâneau păgâne. Pentru a curma mai repede cu remușcările necruțătoare și după sfaturile pline de blândețe ale vrednicului preot Andrei Nițescu, femeea și-a exprimat

dorința de a reveni la sânul Bisericii mame și de a-și boteza odraslele.

Și bucuria marelui act săvârșit Duminecă a adunat mult popor din toate comunele vecine.

Marea biserică așezată pe deal și care domină cu măreția ei întreaga vale de o frumusețe neînchipuită, a fost neîncăpătoare pentru creștinii veniți să asiste. Erau de asemeni de față: d. colonel Vintilă Georgescu, prefectul județului, d. Iancu Anastasescu primarul orașului Târgoviște, pretor Zissu, col. Georgescu, primarul comunei Pietrari, col. dr. Pârvan Voiculescu, dr. I. Rădescu, preș. Căminului Cultural „Mihai Viteazul” cu d-na inv. I. Andreescu-Manga, av. Alexandrescu, d-na maior Constantinescu, inv. pens. Ciorănescu, Iorgu Lăzărescu, cu d-na, inv. Georgescu-Râul Alb, cu d-na controlor Lăzărescu, d. Nicolaescu-Târgoviște, Andreescu-Rucăr, I. Teodorescu, primarul comunei Bărbuleț, N. Diculescu, comand. Gărzii F. R. N. Pietrari, împreună cu membrii

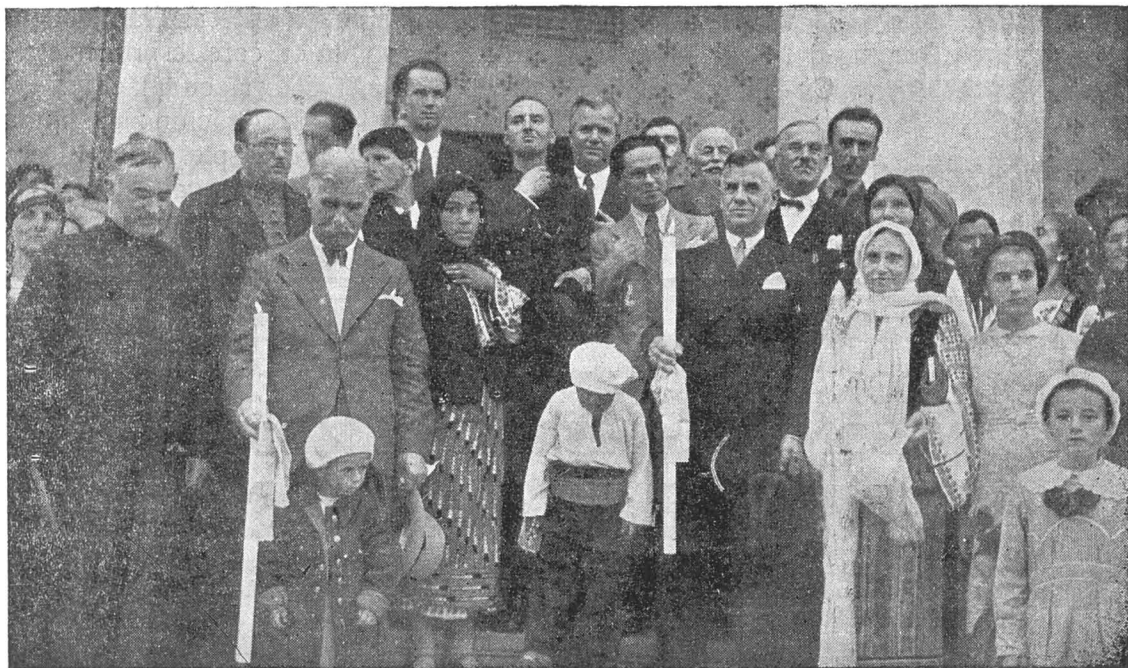
gărzii, P. Diculescu, înv. I. Stănescu, N. Ponescu, înv. D. Stroescu, I. Matache, comand. pp. Pietrari, C. Dinu, C. Solomon, d-na Sofia Bădoiu, plut. Calotă Arghir, șeful postului de jandarmi, etc.

Sfânta slujbă a Tainei Mirungerii pentru femeia Maria, revenită la dreapta credință și a Sfântului Botez pentru copiii: Nicolae de 9 ani, Ștefan, de 6 ani și Ana de 4 ani, a fost oficiată de către preoții: P. C. protoereu Al. Popescu-Hăbeni, Andrei Nițescu-Pietrari, C. Mincu-Manga, Stan Voiculescu-Gura Bărbulețu, N. Vasilescu-Bărbulețu, Mircescu-R. Alb, C. Nițescu-Isvoare și Ilie Băicoiu din Rucărul Muscelului, răspunsurile fiind date de corurile bisericilor din Pietrari și Manga. Cei trei copii au avut ca nași pe d-nii col. Vintilă Georgescu, prefectul județului și Iancu Anastasescu, primarul orașului

apoi în numele clerului dâmbovițean, un ajutor bănesc femeii Maria și din partea sa câte o sfântă iconiță copiilor.

D. primar *Iancu Anastasescu*, exprimă bucuria mare ce o resimte atât d-sa cât și poporul de pretutindeni pentru actul săvârșit, arătând că cine n'are Dumnezeu și nu se teme de El este fără niciun rost pe lume. Lăudând gestul și hotărârea femeii Maria, d. Anastasescu critică falsul raționament al sectanților, arătând valoarea de netăgăduit a Sfintei Scripturi și temeinicia așezării Bisericii strămoșești, orânduită de către Sfinții Părinți.

„Trăim — spune d-sa — într'o vreme când avem nevoie de credință mai mult ca oricând. Cu credința în învățăturile Bisericii noastre vom trece peste toate necazurile și vicleșugurile streinilor, cari se uită cu

După oficierea botezului celor întorși la credința străbună.

Târgoviște, care au răspuns cu mare însuflețire la chemarea preotului Andrei Nițescu și d-na Sofia Bădoiu, harnica moașe a circumscripției Pietrari, pentru copila Ana.

După săvârșirea sfințelor slujbe P. C. protoereu Al. Popescu-Hăbeni a arătat marea bucurie ce o resimte întreg poporul creștin la întoarcerea în sânul Bisericii ortodoxe a unei ființe care a umblat pe căile rătăcite ale sectanților, cari dau asalt unității naționale prin încercarea criminală a îndepărtării fiilor țării dela Biserica și credința strămoșească. În numele Bisericii felicită pe inimosul preot Andrei Nițescu pentru zelul său păstoresc, care cu puțin timp mai înainte a reușit să mai readucă un alt grup de rătăciți la credința cea adevărată. P. C. Sa da

ochi lacomi la țara noastră“.

Felicită apoi pe săteni că au un preot bun și vrednic și încheie făcând urarea ca poporul să rămână mereu cu credința în Dumnezeu, cu dragoste de Patrie și în marele nostru Suveran M. S. Regele Carol II.

Sf. Sa pr. Andrei Nițescu exprimă marea sa mulțumire pentru încurajarea și imboldul ce i se dă pentru lupta ce o duce de a readuce pe cei înstrăinați, la sânul Bisericii mame.

Vădit emoționat Sf. Sa își manifestă bucuria de a fi putut vedea că femeia Maria a intrat în marea familie a ortodoxismului și că copiii ei au primit Botezul.

Exprimă convingerea că Dumnezeu îi va ajuta să readucă și pe ultimii trei rătăciți la credința stră-

moșească, făcând în acest scop un cald apel la toți enoriașii să-l sprijine. Mulțumește apoi d-lor prefect Vintilă Georgescu, primar Iancu Anastasescu și protoereu Al. Popescu Hăbeni, pentru înțelegerea și sprijinul acordat, precum și tuturor celor cari l-au ajutat.

D. Dr. *I. Rădescu*, preș. Căminului Cultural „Mihai Viteazul“, în numele acestui Cămin, laudă opera mare întreprinsă de preotul Andrei Nițescu și mulțumește d-lor prefect și primar pentru sprijinul dat.

La urmă s'a servit o gustare la locuința preotului Andrei Nițescu.

DARE DE SEAMA

Cercul pastoral „Uda-Clocociov“ din Protopopiatul I Turnu-Măgurele, a ținut Duminică 10 Decembrie 1939, ședință în parohia Uda-Clocociov.

La ora 3 p. m. s'a ținut o șezătoare la școală.

După rugăciunea „Tatăl nostru“ cântată de străjeri, Pr. Alex. Marineanu deschide

Ședința Cercului pastoral „Uda-Clocociov“. Teleorman.

Un sobor format din preoții: Alex. Marineanu președintele cercului, T. Prisiceanu Plopii-Slăvitești, Marin Mitrică Slobozia-Mândra I, Gh. N. Popescu Slobozia-Mândra II, Ilie Bălan Uda-Paciurea și Nic. D. Marinescu Saele, a săvârșit Sf. Liturghie și un parastas pentru eroii satului:

Răspunsurile au fost date de corul elevilor școlii.

Predica zilei a fost rostită de Pr. Nic. D. Marinescu-Saele.

Au asistat: autoritățile comunale, învățătorii cu elevii școlii și un mare număr de enoriași.

ședința cu cuvinte de cinstire și recunoștință pentru M. S. Regele, sprijinitorul Bisericii strămoșești.

Toată adunarea cântă „Trăiască Regele“, iar un elev spune „Deviza“ și „Crezul străjerului“.

Au vorbit sătenilor: Pr. Ilie Bălan Uda-Paciurea, dezvoltând subiectul: „Supuneți-vă Stăpânilor“ și Pr. Marin Mitrică Slobozia-Mândra I, subiectul: „Crucea este celor credincioși țării“...

Între conferințe elevii școlii, sub conducerea D-lui Petre N. Voiculescu directorul școlii, au executat frumoase coruri și recitări

străjerești. Apoi, sub conducerea Pr. Alex. Marineanu inv. local, au recitat poezii religioase și au cântat colinde de Crăciun.

Corul cercului a executat de asemenea câteva coruri religioase și apoi păr. președinte încheie șezătoarea spunând că a întocmit programul, spre a corespunde celor două necesități ale sufletului românesc: iubirea de Țară și credința în Dumnezeu, din

care trebuie să ne adăpăm neincetat, spre a sluji cu credință Țara și pe Marele Străjer M. S. Regele Carol al II-lea.

Adunarea cântă din nou „Trăiască Regele“ și păr. președinte, mulțumind enoriașilor săi cari au asistat în mare număr, ridică ședința la ora 5½, împărțind sătenilor broșuri morale, din fondul cercului.

Președinte, Pr. ALEX. MARINEANU

CERCUL PASTORAL

DELA PAROHIA POPEȘTII II JUDEȚUL PRAHOVA.

Duminica trecută a avut loc în cadrul unei mari solemnități, ținerea Cercului pastoral dela Parohia Popeștii II Jud. Prahova. De remarcat este, că ziua Cercului pastoral la această parohie, este sărbătorită în mod deosebit, față de felul cum era prăznuită până mai ieri. Încă de cum s'a luminat de ziuă, credincioșii din această parohie, îmbrăcați în haine de sărbătoare, lucrate de mâna bunelor lor soții și însuflețiți de un puternic sentiment religios, se grăbesc să-și ocupe locul în sfânta biserică cât mai în față, dornici și de o cât mai bună mireasmă duhovnicească. Femeile au pregătit mâncarea din ajun, pentru ca a doua zi să fie „la cerc“ îndemnându-se una pe alta, pentru ca negreșit Duminică să se întâlnească la biserică, fiindcă vin preoți mulți și e tare frumos! Fetele din cele două sate în frumoasele lor costume naționale, căci așa le-a spus preotul să se gătească de cerc, merg la strană, să cânte alături de cântăreți, sfânta Liturghie, așa cum s'au obișnuit, însă de astă dată punând tot sufletul în cântarea lor bisericască. Bătrânii, privesc cu fața transfigurată de cântările divine la tineretul binecuvântat de Dumnezeu și cu lacrimi de bucurie pentru aceste vlăstare ale neamului nostru, își pun toată nădejdea într'o tinerete creștină, virtuoasă, iubitoare de Hristos, Neam și Rege. Văduvele de războiu, aduc colivi de grâu curat pentru Eroii Neamului, iar elevii, școalei primare, tinerii străjerii ai Majestății Sale sub conducerea Comandantului lor cu drapelul Școalei stau așezați ca „pentru rugăciune“ știind de la ora de religie unde preotul i-a învățat, că hrana sufletului este rugăciunea.

Primarul, Comandantul F. R. N. și membrii

frontului a cărui notă esențială este religiozitatea, fiecare având pe brațul său, brasarda F. R. N. pentru care a jurat în fața autorităților că va crede în Regele țării cărmuitorul destinelor poporului Român, în Dumnezeu și în Biserica străbunilor lor în muncă și jertfă, închinându-și întreaga lor ființă pentru ridicarea și propășirea Patriei și pentru apărarea fruntariilor și a independenței naționale trăind o viață activă — și integral creștină. Acești oameni ai vremii celei noi, ieșiți din prisma indiferentismului, au luat parte necontentit la sfânta slujbă, pentru că netăgăduit, a sosit și ceasul suprem, când fiecare din noi, trebuie să se „roage neincetat“ (I. Tesal. 5. 17) fie pentru sine, dar mai presus de orice, pentru sănătatea Augustului nostru Suveran M. S. Regele Carol al II lea, cel inspirat de credința în Dumnezeu, din credința lui Ștefan cel Mare, Mihai Viteazu și toți Voevozii, care ne-au condus țara, au apărut-o în lupte, unindu-ne într'un popor unic, credincios și viteaz.

Anul acesta, era așteptat la cerc și P. C. Sa Protoiereul județului, Pr. Vincențiu Pop, pentru inaugurarea unei splendide Troițe, închinată Eroilor, prin munca și stăruința preotului din parohie, însă P. C. Sa neputând lua parte și nefiind de față nici Domnul Prefect al județului, G-ral Aurel Iliescu, inaugurarea s'a amânat pentru o dată apropiată. Și totuși într'o comună, autoritățile, dacă conlucrează unitar printr'o colaborare strânsă, ascultători poruncii: „Iubiți-vă cu dragoste frățească unii pe alții“ (Romani 12. 10) ușor se poate înfăptui orice inițiativă și orice lucrare. Pentru aceasta se explică și de ce în parohia Popești II,

serbarea s'a bucurat de o mulțime imensă și de un farmec deosebit.

Predica zilei, a rostit-o C. Sa Pr. Nicolae Necula-Valea Boului, despre: „Ce voi face? Voiu strica jîtnițele mele și mai mari le voiu zîdi“, (Luca XII-16-18), făcând aplicații la milostenii și credință, care nu trebuie să lipsească nimănui, precum și la acumularea de comori cerești.

S'a oficiat un parastas pentru ctitori și pentru Eroi, iar la sfârșitul sfintei Liturghii, C. Sa Părintele Președinte Ion Oporan-Chiojdeanca a răspândit gratuit broșuri misionare, conform uzului, cărți din operele Înaltului nostru Stăpân I. P. S. Patriarhul Cărturar, D. D. Dr. Nicodim. Agapa frățească și de bună colegialitate a fost dată de paroh. S'a remarcat un fapt plăcut și de frumoasă solidaritate și anume, prezența la masă a d-nelor Preotese din cerc, a d-nelor Învățătoare, Învățători, Primarul cu d-na și Perceptorul cu d-na, Comandantul Premilitarilor cu d-na, etc., și ceea ce caracterizează această mândră constatare, nu a fost numai o prezență de comeseni, ci toastul de bună prosperitate închinat pentru Augustul Suveran, în mâinile căruia stau destinele acestui neam și pentru marele nostru Arhipăstor, bunul și înțeleptul Patriarh al României. Tot odată, angajamentul de bună solidaritate și muncă armonică între cele două instituții: Biserică și Școală, singurele creatoare de generații și consolidatoare de Neam și Lege.

La ora 3 p m. clopotul cel mare a chemat din nou satele la sfânta biserică, ca toți laolaltă să se roage pentru pacea lumii, pacea noastră și ocrotirea sfintei noastre Patrii, pentru că într'adevăr „locul pe care stai pământ sfânt este“. (Fapte 7. 33) Deci ședința de după amiază a fost consacrată rugăciunii pentru pace, pentru care s'a oficiat slujba acatistului Maicii Domnului. Răspunsurile au fost date de corul fetelor din sat, care au arătat încă odată, că parohul local își dă tot interesul pentru înflorirea religioasă și morală a enoriașilor săi.

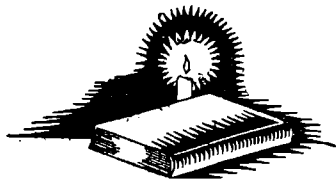
A conferențiat C. Sa Pr. Gh. Popescu-Apostolache despre „Serviciul Social și Căminele Culturale la sate“, arătând că serviciu social înseamnă o lucrare pentru folos obștesc, iar căminul cultural este chemat să îndeplinească îndatorirea serviciului social, contribuind la ridicarea satelor, pentru a face gospodari buni, cetățeni buni, plugari buni, creștini buni și un tineret robust, sănătos, creștin și patriotic.

A evidențiat activitatea C. Sale Părintelui Paroh Const. Sârbu, plină de cele mai frumoase roade culturale, pastorale, sociale și naționale, consacrate pentru ridicarea satelor și cum din râvnă pentru Casa Domnului, a reparat bisericile, le-a împodobit cu odoare și sfintele vase, le-a împrejmuit cu gard nou de ulucă și șipcă, a ridicat monument pentru Eroi a convertit sectanți, a organizat șezătorile săptămânale la Cămin, cantina școlară și se străduiește pentru ajutorarea concentraților, a copiilor săraci, pentru inzestrarea armatei, precum și o sumă de alte înfăptuiri ce probează vrednicia și conștiinciositatea muncii unui tânăr preot, care în patru ani de preoție a realizat ceea ce nu a existat nici odată la această parohie, Părintele C. Sârbu fiind încă la începutul misiunii ce-l relevă.

C. Sa Preotul Paroh Const. Sârbu arată că păcatele sunt adesea cauza boalelor și a suferințelor noastre, iar postul și rugăciunea sunt cele două căi de vindecare sufletească și trupească.

Mulțumește colegilor preoți pentru sfaturile date credincioșilor și roagă pe enoriași să aplice cu dragoste tot ce au auzit; să-și iubească Țara și Regele ei drag și să răspundă până la unul, contribuind cu obolul lor, în colecta darurilor ce se trimit ostașilor noștri ce ne apără fruntariile și liniștea țării în aceste timpuri atât de nesigure și de grele.

După aceea s'a cântat „Tatăl nostru“ și fiind către seară, a plecat fiecare la al său, mai înduplecat și mai întărit în lupta vieții.

RAPORTUL PĂRINTELUI ION GAFTON

CONFERENȚIAR LA C. F. R., CU PRIVIRE LA ACTIVITATEA DESFĂȘURATĂ
PE LUNA NOEMVRIE 1939

Redăm acest raport spre a se cunoaște nepotolita râvnă a unui preot cu suflet de apostol, care propovăduiește sfânta Evanghelie în lumea muncitorilor.

După împlinirea programului hotărît pentru luna Noemvrie, avem onoare a vă comunica acum, următorul rezultat:

S'au cercetat și s'au ținut convorbiri cu personalul C. F. R. în luna Noemvrie după cum urmează:

1. La 6/XI între orele 11,20—12,20 în stația *Constanța*. S'a vorbit despre: *Îngrijirea pe care o datorăm sufletului, a doua parte a ființei omenesti*. Au asistat numai 20 persoane în frunte cu D-1 instructor Păun.

2. La 7/XI între orele 10—11 în stația *București-Grivița*; asistă c-ca 70 persoane în frunte cu D-1 Șef al Stației. S'a vorbit despre: *Rugăciunea cea ascultată de Dumnezeu*.

3. La 7/XI între orele 18,10—19,15 în stația *București-Est-Obor*; asistă c-ca 130 persoane în frunte cu D-1 Șef al Stației. S'a vorbit despre: *Primejdiile ce pândesc sufletul care nu se menține într'o bună și regulată legătură cu Dumnezeu*.

4. La 13/XI între orele 18¹/₂—19¹/₂ în stația *București-Triaș*; asistă c-ca 200 persoane în frunte cu D-1 instructor. S'a vorbit despre: *Rugăciunea cea bine plăcută Domnului*.

5. La 14/XI între orele 9,20—10,20 în stația *Tecuciu*; asistă c-ca 100 persoane în frunte cu D-1 Șef al Stației. S'a vorbit despre: *Valoarea omului depinde întotdeauna de sufletul său*.

6. La 15/XI între orele 10—10,45 în stația *Bârlad*; asistă c-ca 50 persoane în frunte cu D-1 Șef de Gară. S'a vorbit despre: *Rolul și puterea rugăciunii*.

7. La 15/XI la ora 14 m'am prezentat conform programului, în stația *Adjud*, dar din pricini locale, nu s'a putut ține conferința. Se preferă orele de dimineața.

8. La 15/XI între orele 18—19 în stația *Mărășești*; asistă c-ca 150 de persoane în frunte cu D-1 Șef de Gară. S'a vorbit despre: *Valoarea și îngrijirea sufletului omenesc*.

9. La 16/XI între orele 12¹/₂—13¹/₂ în stația *București-Sud și Tipografia C. F. R.*; asistă c-ca 300 persoane în frunte cu D-1 Subșef al tipografiei. S'a vorbit despre: *Rugăciunea cea bine primită înaintea lui Dumnezeu*.

10. La 20/XI între orele 11,45—13 în stația *Pitești*; asistă c-ca 120 persoane în frunte cu D-1 Șef de Gară. S'a vorbit despre: *Valoarea sufletului omenesc și îngrijirea lui*.

11. La 229/XI între orele, 10—10,20 în stația

Buzău; asistă c-ca 120 persoane în frunte cu D-1 Șef de Gară. S'a vorbit despre: *Datoria omului de a se supune legii lui Dumnezeu*.

12. La 22/XI între orele 16¹/₂—17¹/₂ în stația *Brăila*; asistă c-ca 100 persoane în frunte cu D-1 instructor. S'a vorbit despre: *Împlinirea legii lui Dumnezeu aduce echilibrul vieții pământești a oamenilor*.

13. La 23/XI la ora 9 m'am prezentat la stația *Ploești-Sud*; nu s'a putut ține întrucât neprimindu-se de către stație avizarea făcută, personalul n'a fost vestit.

14. La 23/XI între orele 10¹/₂—11¹/₂ în stația *Ploești-Triaș*; asistă c-ca 150 persoane în frunte cu D-1 instructor. S'a vorbit despre: *Rugăciunea cea ascultată de Dumnezeu*.

15. La 27/XI între orele 11—12 în stația *Galați*; asistă c-ca 80 persoane în frunte cu D-1 Șef de Gară. S'a vorbit despre: *Virtutea mi-loseniei*.

16. La 28/XI între orele 10¹/₂—11¹/₂ în stația *Giurgiu*; asistă c-ca 80 persoane în frunte cu D-1 Șef de Gară. S'a vorbit despre: *Valoarea sufletului omenesc*.

17. La 29/XI între orele 18,15—19,20 în stația *București-Est-Obor*; asistă c-ca 120 persoane în frunte cu D-1 Șef de Gară. S'a vorbit despre: *Necesitatea, condițiunile și puterea rugăciunii celei adevărate*.

18. La 30/XI între orele 10,20—11,20 în stația *București-Grivița*; asistă c-ca 70 persoane în frunte cu D-1 Șef de Gară. S'a vorbit despre: *Postul cel bine plăcut lui Dumnezeu*.

19. La 30/XI între orele 12¹/₂—13¹/₂ în stația *București-Sud și Tipografia C. F. R.*; asistă c-ca 300 persoane în frunte cu D-1 Inginer Constantinescu, șeful tipografiei. S'a vorbit despre: *Postul cel bine plăcut Domnului*.

Peste tot, conferințele au fost bine primite, personalul ascultând cu multă atențiune desvoltarea subiectului. Acolo unde a fost a doua sau a treia conferință, se vedea și mulțumirea personalului de a fi putut lua, din nou, parte la aceste momente de întărire sufletească și pe care le așteptau.

Omul — peste tot același — e dornic de orientarea care să aibă ca preocupare principală, sufletul său.

Cum raportam însă și după sfârșitul lunei Octomvrie, prin raportul nostru Nr. 103 din 7 Noemvrie a. c., e nevoie a se menține raportul sufletesc între propunător și ascultător, lucru pentru care se simte tot mai mult nevoia unei reviste, sau cel puțin a unei coloane într'o revistă mai veche. Propunerea ce fă-

ceam atunci, o repetăm acuma, atât în ce privește foaia de zidire sufletească pentru personal, cât și în ce privește alcătuirea cărții de rugăciuni și a achiziționării de diferite broșuri cu conținut moral-religios, cu ajutorul cărora să se poată menține și alimenta sentimentul desvoltat prin ținerea conferințelor. Împărțite la început gratuit sau pe prețul cel mai redus, după câțva timp — când se va fi desvoltat gustul de citit, iar cârticica sau foaia va fi devenit o necesitate absolută pentru sufletul cititorului — vândute contra costul lor, aceste auxiliare ale cultivării din punct de

vedere religios-moral, vor înlesni mult atingeră scopului lucrării de zidire sufletească ce se face pentru personalul acestei uriașe întreprinderi — care este C. F. R. — cu drept cuvânt numită a doua armată a țării, recuperând astfel jertfele materiale ce s'ar face, întru început, cu tipărirea sau achiziționarea lor.

Acestea aducându-vi-le la cunoștință, vă rugăm să binevoiiți a dispune cele ce veți socoti de cuviință.

Fr. ION GAFTON
Conferențiar C. F. R.

INSTALAREA P. C. PREOT CONSTANTIN MOISIU

IN OFICIUL DE CONSILIER REFERENT LA SECȚIUNEA ADMINISTRATIVĂ DELA
SF. ARHIEPISCOPIE A BUCUREȘTILOR

Luni 15 Ianuarie cor., s'a făcut instalarea P. C. Preot Const. Moisiu în oficiul de consilier referent la Secția Administrativă de pe lângă Sf. Arhiepiscopie.

P. S. Arhieru-Vicar Veniamin Ploșteanu, ca delegat al Prea Fericitului Patriarh Nicodim a prezentat funcționarilor cancelariei Sf. Arhiepiscopii pe noul consilier referent Pr. Const. Moisiu, numit în locul P. C. Sale Părintelui Șt. Iordanescu, care a fost înaintat la Consiliul Central Bisericesc. În cuvinte mișcătoare, P. S. Sa a înfățișat activitatea și râvna ce a depus P. C. Sa Păr. Iordanescu în slujba Arhiepiscopiei, scoțând în lumină deosebitele însușiri ce a dovedit întotdeauna, în lungul șir de ani pe care i-a consacrat Bisericii lui Hristos, atât ca protoiereu și revizor eparhial, cât și ca referent la Sf. Arhiepiscopie. După aceea a prezentat chipul de preot distins al Părintelui Const. Moisiu, care prin pregătirea Sf. Sale cărturărească, prin experiența îndelungată ce o are ca fost protoiereu de Vaslui și în Capitală, cât și ca paroh, dă cea mai vie chezășie de a conduce cu succes acest însemnat oficiu în administrația bisericească. P. S. Sa aduce călduroase urări de izbândă și spor la lucrul Domnului.

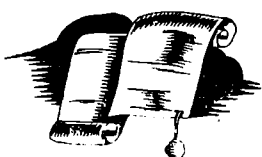
Răspunde P. C. Sa Părintele Consilier Șt. Iordanescu, care aduce cele mai respectoase mulțumiri I. P. S. Patriarh, pentru încrederea ce i-a acordat și făgăduiește, că în acelaș spirit de muncă încordată, de legalitate și cinste ca și până acum, își va continua misiunea Sf. Sale și de-acum înainte. În chip mișcător își ia rămas bun dela funcționari și dela ceilalți colegi

referenți, cărora le mulțumește pentru sprijinul dat atunci când au fost chemați sa lucreze împreună.

Prea Cuvioșia Sa Părintele Vasile Vasilache, directorul cancelariei în numele funcționarilor, și-a exprimat bucuria pentru venirea Părintelui C. Moisiu în postul de consilier administrativ, urând deasemenea Pr. Șt. Iordanescu, spor la noul oficiu la care este chemat la Consiliul Central Bisericesc. În cuvinte pline de mireasmă duhovnicească, a prezentat lucrarea de păstor de suflete și de iscusit în cele administrative-bisericești, a Pr. C. Moisiu, urându-i toată izbânda și tot sporul în această nouă orânduire la care a fost chemat de înțeleptul nostru Stăpân.

P. C. Pr. Consilier C. Moisiu, aduce omagii de recunoștință și de admirație față de I. P. S. Patriarh, căruia îi mulțumește respectuos, pentru încrederea ce i-a acordat, asigurându-l de tot devotamentul și de toată dragostea sa de fiu duhovnicesc. Se adresează colegilor referenți și funcționarilor, și-i încredințează că va lucra în noul oficiu bisericesc, călăuzit de dragostea evanghelică și de respectarea legilor bisericești, cu tot sufletul și cu toată experiența pastorală și administrativă pe care o are.

P. C. Sa Părintele Consilier Const. Moldovanu, în numele consilierilor referenți, aduce laude Pr. Consilier Iordanescu, pentru spiritul în care a conlucrat la Cancelaria Sf. Arhiepiscopii, unde lasă o frumoasă amintire, asigurând în acelaș timp pe noul coleg de dragoste și bună frățietate. Îi urează apoi succes la lucru.

SĂ RĂSPUNDEM CHEMĂRII

Niciodată Biserica noastră și slujitorii ei n'au avut ca astăzi prilej de ridicare. Poporul român sub conducerea M. S. Regelui Carol II caută să-și încordeze toate energiile, pentru a putea fi un popor tare, puternic, pregătit a înfrunta ziua de mâine.

Bisericii, în această operă de ridicare a poporului, i s'a dat locul de cinste. Până în ultima vreme puteam să ne plângem că nu ni se făcea loc. Astăzi, se pot unii plânge că prea ni se face.

Aceasta, pentru că convingerea Regelui nostru este:

„Toate interesele României și ale Neamului românesc sunt și interesele Bisericii. Biserica apărând România și Românismul, se apără pe ea însăși. Deci, pe lângă ostașii cu armele, care ne apără cu trupul lor granița și la care ne gândim totdeauna cu nesfârșită dragoste și recunoștință, trebuie în orice clipă să fim apărați de ostașii sufletului... Eu cer Biserica vie nu numai ca o formulă morală abstractă, ci ca o parte însemnată a vieții de toate zilele a poporului român“.

Întreaga cuvântare a M. S. Regelui la investirea I. P. S. Mitropoliți Irineu și Nifon, este piatra de temelie de chipul cum vede M. S. ridicarea poporului cu sprijinul Bisericii.

Dar dacă Bisericii i se dă acest rol important, se ridică o datorie imperioasă ca preoțimea să-și înțeleagă datoria ce o are și cu înflăcărare să o împlinească. Preotul să intre în rolul său de misionar, desfășurând acest misionarism pe toate fronturile. Să se bucure că i se cere să vorbească de cele religioase în orice loc. Să se bucure că prezența sa este dorită. Să fie pregătit totdeauna ca prestigiul Bisericii să fie ridicat.

Școala, străjeria, premilităria, etc., caută pe preot. Prin ele, ai în mână tineretul. Ce fericire! Câte alte confesiuni, câte secte doresc această situație și cum ar ști să se folosească de ea. Ni s'a dat nouă. Să fim vrednici să ne împlinim datoria.

Adulții sunt astăzi în mâna preotului. Care preot poate spune astăzi că nu poate organiza un cor bisericesc și că biserica îi este goală? Și dacă ar spune astfel ce te-ar opri, să socotești pe un asemenea preot, netrebnic, neînțelegător al misiunii sale?

Iată, atâtea familii de concentrați care așteaptă ajutorul nostru. Ce fericit e preotul care poate lucra pe acest teren și strânge înprejurul lui, mulțumirile și simpatiile atâtor necăjiți. Când concentratul va veni acasă, va afla ce a făcut părintele pentru femeia și copiii săi, va fi adânc mulțumit și veșnic recunoscător.

Timpul de astăzi este premergător poate unor evenimente tragice ce vor sguđui omenirea. Vor izbândi să se mântulască și să trăiască indivizii, instituțiile, clasele sociale care vor dovedi că au corespuns scopului, care au știut să se facă necesare, să se valorifice, care au lucrat și și-au dovedit existența necesară pentru popor.

Deci nici o nepăsare, nici un pas înapoi, nici o codire. Cine nu răspunde chemării de astăzi, care cere ca Biserica să fie frunte, e un trădător, a cărui trădare se răsfărânge asupra întregii instituții și asupra tuturor fraților de preoție.

Dacă, preoțimea, lucrând intens pe terenul acesta de ridicare sufletească va dobândi fericite rezultate, atunci locul ce-l are în Statul român nu va mai putea fi discutat niciodată, iar puțința ei de viață nu va mai fi cântărită.

Viața politică în care preotul activa, prețuia pe preot ca agent electoral. Prețuire fără preț, egală cu a atâtor elemente slabe ale satelor noastre. Viața politică de astăzi, renunțând la rolul preotului de agent electoral, vrea să folosească pe preot, exclusiv în pregătirea sa, îl pune în rolul său firesc.

Deci binecuvântând chemarea ce ni se face, să o împlinim cu căldură, cu abnegație. Făcând astfel, lucrăm și pentru prezent, dar lucrăm mai ales pentru viitor.

Protopop, Pr. METODIE R. POPESCU

CETIȚI ȘI RĂSPÂNDIȚI

cărțile puse la îndemâna oricui de I. P. S. Patriarh Nicodim

	<u>Pagini</u>
1.—Noul Testament, ediția IV-a broșat	650
2.—Psaltirea lui David, împărțită în Catisme și cu arătări de tipic	320
3.—Cântarea Cântărilor	46
4.—Psaltirea în versuri de Vasile Militaru, verificată de I. P. S. Patriarh Nicodim	336
5.—Biblia tradusă de I. P. S. Nicodim, în colaborare	1919

Semințe evanghelice pentru ogorul Domnului

Traduceri și prelucrări de I. P. S. Patriarh Nicodim în 16 volume mari.

6.—Vol. I. 75 Predici cathetice pentru popor. <i>Tâlcuirea Crezului, Tatăl Nostru, 9 Fericiri și 10 Porunci, după C. Stratilatov</i>	448
7.—Vol. II. Cuvântări Apologetice, <i>adică apărarea adevărilor fundamentale ale religiunii creștine ortodoxe, după Dr. Serghie, Arhiepiscop de Vladimîr</i>	400
8.—Vol. III. Menirea Științei și Artel, <i>sau: Religia este știința științelor, după Conte L. Tolstoi</i>	412
9.—Vol. IV. Viața și operele Sf. Părinți și învățători ai Bisericii, <i>Partea I, după Farrar</i>	443
10.—Vol. V. Cuvântări la Postul Mare, <i>după Inocențiu, Arhiepiscop al Odesei.</i>	508
11.—Vol. VI. Predicile la Sărbătorile Impărătești, <i>după Inocențiu, Arhiepiscop al Odesei</i>	512
12.—Vol. VII. Cuvântări la Sărbătorile Maicii Domnului, Duminici, etc. <i>după Inocențiu Arhiepiscop al Odesei</i>	444
13.—Vol. VIII. Cuvântări Liturgice. — Dumnezeu și Dreptatea Lui — <i>Mâna lui Dumnezeu în lumea văzută. Scurtă explicare a Sfintei Liturghii și pomenirea morților. Originale și prelucrări</i>	416
14.—Vol. IX. Paisie, <i>Starețul Monastirei Neamțului din Moldova, viața, învățătura și influența lui asupra Bisericii ortodoxe, de Protoereul Serghie Cellericov</i>	640
15.—Vol. X. Viața și opera Sf. Părinți și învățători ai Bisericii, <i>partea II după Farrar</i>	416
16.—Vol. XI. Viața și operele Sf. Părinți și învățători ai Bisericii, <i>partea III după Farrar</i>	478
17.—Vol. XII. Predici pentru tineretul școlar, <i>după vestitul patrolog și predicator englez Farrar</i>	416
18.—Vol. XIII. Biblia ilustrată, <i>în colaborare</i>	382
19.—Vol. XIV. Primele zile ale creștinismului, <i>după Farrar, partea I.</i>	600
20.—Vol. XV. Primele zile ale creștinismului, <i>partea II.</i>	440
21.—Vol. XVI. Primele zile ale creștinismului, <i>partea III</i>	494
22.—Vol. XVII. Predici despre căderea lui Adam; <i>păcat; moarte și înviere, după Inocențiu, arhiepiscopul Odesei</i>	544
23.—Vol. XVIII. Un păstor model	394
24.—Vol. XIX. Cei pierduți	261
25.— <i>Mica Biblie, epuizată</i>	450
26.— <i>Propaganda papistă la Români, epuizată</i>	300

	<u>Pagini</u>
27.— <i>Pe urmele lui Hristos, Vol. I</i>	200
28.— " " " " " " II	200
29.— <i>Viața de Seminar, epuizată</i>	250
30.— <i>Ortodoxia și creștinismul apusean</i>	80
31.— <i>Multe știe oare omul despre Univers? epuizată</i>	25
32.— <i>Soarta creștinismului prezisă de Profetul Daniil, epuizată</i>	15
33.— <i>Creațiunea lumii după Știință și Biblie, epuizată</i>	20
34.— <i>Respectați femeia</i>	15
35.— <i>Orașe și oameni</i>	50
36.— <i>Argatul lui moș Procopie</i>	128
— 37.— <i>Carte de rugăciuni ilustrată</i>	114
— 38.— <i>Călăuza creștinului în biserică</i>	104
39.— <i>Un mare Păstor</i>	40
40.— <i>Povestea lui Ion cel prost</i>	30
— 41.— <i>Un Sfat bun dădacelor creștine</i>	15
— 42.— <i>Trei întrebări</i>	15
— 43.— <i>Ce să crezi și cum să trăiești</i>	40
44.— <i>Cinci mărgăritare</i>	47
45.— <i>Ce socotiți voi de Hristos?</i>	42
46.— <i>Cu ce trăesc oamenii</i>	48
47.— <i>Cuvioasa Melania</i>	34
— 48.— <i>Crășma trează</i>	48
49.— <i>Doi moșnegi la Ierusalim</i>	48
50.— <i>Dumnezeu și Dreptatea Lui</i>	129
51.— <i>Epistolie către creștinii ortodocși</i>	72
52.— <i>Istorie morale pentru copii, part. I</i>	30
53.— " " " " " " II	32
54.— " " " " " " III	16
55.— " " " " " " IV	16
56.— <i>Jos beția</i>	58
57.— <i>Ierarhia bisericească</i>	39
58.— <i>Lămuriri asupra Bibliei</i>	32
59.— <i>Mielul lui Dumnezeu</i>	96
60.— <i>Mâna lui Dumnezeu în lumea văzută</i>	85
61.— <i>Religia și Morala</i>	40
62.— <i>Trei întrebări</i>	20
63.— <i>Sf. Ioan Gură de Aur</i>	60
64.— <i>Umblați în lumină</i>	100
65.— <i>Unde-i iubire, acolo-i Dumnezeu</i>	36
66.— <i>Viața Sf. Grigore Teologul</i>	36
67.— <i>Viața Sf. Vasile și anul nou</i>	40
68.— <i>Unde-i Fericirea</i>	32
69.— <i>Cartea de rugăciuni sau pravilioara</i>	116
70.— <i>Biblia ca bază a educației</i>	30
71.— <i>Evanghelistar</i>	20

Toate aceste cărți se găsesc în Editura Sf. Mănăstiri Neamțu unde se pot comanda.